

inertie

lene

nehotărîre

DOSSIER

...dacă știința a născut creiere
vom plăsmui și inteligență

„Șeful
SECTORULUI
COMEDIE
SUFLLETE”
al. miRODAN

lui Radu Beligan

PERSONAJELE

Șeful sectorului sufllete
Gore
Activistul de la raion
Magdalena
Horatiu
Costică
Ofelia
Inovatorul
Un băiat de zece ani.

București. Zilele noastre. O cameră. Intuneric. Se aud, la ridicarea cortinei, două glasuri — un bărbat și o femeie — ca la sfârșit (adică încununare) de ceartă.

MAGDALENA : Nu !

HORAȚIU : Da.

MAGDALENA : Ba nu !

HORAȚIU : Ba da !

MAGDALENA : Ba nu !

HORAȚIU : Ba da !

MAGDALENA : Ba nu !

HORAȚIU : Ba da !

MAGDALENA (*strigăt*) : Ba nu !

HORAȚIU (*asemenea*) : Ce, nu ?

(*Lumină*)

MAGDALENA : Nu te iubesc. Nu te mai iubesc. Poate nu te-am iubit niciodată.

HORAȚIU : In aprilie vorbeai altfel.

MAGDALENA : Pleacă !

HORAȚIU : Bine, plec. (*Dă să plece.*)

MAGDALENA : Nu pleca !

HORAȚIU (*scrișnet*) : Bine, nu plec.

(*Se întoarce.*)

MAGDALENA : Ah, nu !

HORAȚIU : Hotărăște-te. Ce vrei ? Să plec ori să rămân ?

MAGDALENA : Și una și alta... Nici una, nici alta.

HORAȚIU : Bună seara. (*Face un pas spre ieșire, apoi se întoarce.*) Și petrecere frumoasă. (*Același joc.*) Te las, pare-mi-se, într-o tovarășie plăcută. (*Arată circular golul odăii.*) Cu el... cu ea... cu ei... cu gândurile tale... cu imaginile tale bolnave, cu nălucile tale... (*Același joc.*) Pe care le urăsc...

MAGDALENA : Nu te lega de gândurile mele. Pin-aici !

HORAȚIU (*același joc*) : Ba mă leg. Pentru că oamenii trebuie să trăiască printre oameni, nu printre vedeni. (*Iese, ireversibil.*)

MAGDALENA : Și gândurile-s vii. (*Plînge.*) Și gândurile-s vii.

(*Clipă lungă de tăcere. Se schimbă lumina. Se schimbă tonul și totul. Ușa se deschide și apare brusc Șeful sectorului suflete, ființă trăind în viața lăuntrică a femeii.*)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Bună seara.

MAGDALENA (*urmînd, fără a percepe încă schimbarea de glas și bărbat*) : Bună seara ! (*Trezire.*) Cine ești dumneata ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eu sînt cineva. (*Accent pe „cineva“ și, rapid, examinează din ochi încăpearea.*)

MAGDALENA : Ajutor !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : De ce strigi ? Doar pentru asta am venit.

MAGDALENA : Pentru... (*nesigură*) asta ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Întocmai : să te ajut.

MAGDALENA : Pe mine ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Sper că n-am greșit adresa.

MAGDALENA : Sper că ai greșit-o.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*scoate un carnețel*) : O clipă. (*Răsfoiește.*) Nu ești dumneata... tovarășa... Magdalena ?... (*Celălalt nume va fi rostit la modul indescifrabil.*)

MAGDALENA : Sînt !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu lucrezi la „Tehnofrig“ ?

MAGDALENA : Lucrez.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Și nu trăiești de patru luni de zile cu cetățeanul Horațiu I. Horațiu..., fiind de trei luni jumate nefericită ?

MAGDALENA (*inertie*) : Trăiesc cu... și sînt nefericită... Și ce-i cu asta ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : E ceva.

MAGDALENA : Nu pricep. De unde știi ? Și de cînd știi ? Și ce știi ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : De unde știi ? Am auzit viața, adică cearta voastră. De cînd știi ? Din ziua de 14. Ce știi ? Totul. Adică aproape totul.

MAGDALENA : E nemaipomenit. Te poftesc să...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Să iau loc ? Mulț...

MAGDALENA : Nu, să ieși afară.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Bine, dar abia am intrat.

MAGDALENA : Să știi că telefonez la miliție. (*Gest către telefon.*)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Inutil. Firele sînt tăiate.

MAGDALENA : Atunci strig. Chem vecinii.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ușa e încuiată.

MAGDALENA (*se repede la ușă*):

Dar există o cheie.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*scoate un obiect convingător din haină*): În buzunarul meu... Drăguț bluză.

MAGDALENA (*femeie*): Îți place? (Om.) Bănuiesc că n-ai pătruns la 11 noaptea în casa mea ca să faci aprecieri...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: ...favorabile...

MAGDALENA: ...mă rog... cu privire la bluza mea.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu, ce e drept, e drept... n-am venit pentru bluză.

MAGDALENA: Dar pentru ce, dacă nu sînt indiscretă?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Pentru ca să lucrez.

MAGDALENA: Să... ce?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Să lucrez. Ce ți se pare așa ciudat? Toată lumea muncește.

MAGDALENA (*revelație*): E limpede.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE:

Oare?

MAGDALENA: E limpede. Ești nebun.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ab-sent*): Aș, de unde. (*Caută parcă ceva.*)

MAGDALENA: Atunci, hoț.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*la fel*): Oarecum.

MAGDALENA: Ai venit să furi.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*caută. caută*): Unde e...?

MAGDALENA: Geanta?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu, frigiderul!

MAGDALENA: În bucătărie. Vrei să-l iei cu dumneata?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Vreau să beau un pahar de apă. Rece. Face și cuburi? Mi-e o sete cumplită. (*Trece în bucătărie, de unde va convorbi pașnic cu Magdalena.*) Am alergat toată ziua... (*Magdalena se repede la fereastră, încercînd s-o deschidă.*) Tovarășă!

MAGDALENA: !!

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Fereastra e închisă...

MAGDALENA: Ticălos...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: ...pe dinafară. Și dacă spargi geamul, vei nimeri drept în brațele lui Costică.

MAGDALENA: Care Costică?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ad-junctul meu.

MAGDALENA: Bestie! Ai și un ad-junct?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Pa-tru. Nu mi-ai atras atenția că sînt și portocale. (*Zgomot de farfurii sparte.*) Da' de ce nu face cuburi?

(*Magdalena deschide sertarul birou-lui și scoate un cuțit, pregătindu-se de atac... Bărbatul intră cu un fruct în mînă și se îndreaptă, liniștit, către femeie.*)

MAGDALENA (*cuțitul, agresiv*): Stai pe loc!

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*se apropie, se apropie*): Asta-i locul meu. (*Smulge cuțitul dintr-o mișcare, prin surprindere.*) Mulțam frumos. (*Taie fructul.*) Vrei să guști?

MAGDALENA: Vreau să plec.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*min-cind*): De ce?

MAGDALENA: Mi-e greu să-ți explic...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: A-ha, ai treabă... Sper că nu te deranjez...

MAGDALENA: Știi ce... cum să-ți spun... n-aș vrea să mi-o iei în nume de rău... dar adevărul este că mă cam deranjezi.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ei, așa spun toți.

MAGDALENA: Îi înțeleg.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*brusc*): Ce faci astă-seară?

MAGDALENA: Urlu!

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Și după aceea?

MAGDALENA (*ridică un scaun*): U-cid.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Și după aceea?

MAGDALENA (*lasă scaunul jos*): În-treb: ce poftesti de la mine?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Greu de spus. Nu știu cum să încep. Nu mi-au plăcut niciodată începuturile.

MAGDALENA (*scotocește într-un sertar*): Na. Două mii de lei. I-am strîns pentru vară. Pentru la mare. Pentru vacanță. Ajunge?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ina-poiază banii*): Nu ajunge. Ia-ți îndărăt vacanța.

MAGDALENA (*același joc*): Am un inel de la... (*Pauză.*)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Știu...

MAGDALENA: Aur. Ajunge?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*același joc*): Nu ajunge. Ia-ți îndărăt trecutul.

MAGDALENA: Atunci?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Altceva vreau. Altceva.

MAGDALENA : Tablouri ? (*Arată pe perete.*) Doar un desen de Tonitza.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*examinând*) : Fals.

MAGDALENA : De unde ştii ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Originalul e la mine. (*Revine la normal.*) Prostii... Altceva...

MAGDALENA : N-am.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ba da.

MAGDALENA : De unde ştii ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Am scotocit. Am scormonit. Am găsit.

MAGDALENA : Ce ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Tristeţe...

MAGDALENA (*mecanic*) : N-am.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ai.

MAGDALENA (*organic*) : Am.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dă-o încoa !

MAGDALENA (*gest de apărare*) : Nu ! ...De ce ? ...Cum ? ...Cum îţi îngădui să te amesteci în viaţa mea ? ...N-ai dreptul.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Am datoria. (*Răsucire de ton*). Tovarăşă... e timpul, pare-mi-se, să mă prezint. Nu-s nici tilhar şi nici nebun. Sînt Şeful sectorului suflete de la Sfatul popular raional „30 Decembrie” din Bucureşti.

MAGDALENA (*uimire, inutil indicată aici*) : Şeful sectorului ?...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : ... suflete. Poftim legitimaţia.

MAGDALENA (*citeşte*) : Sfatul popular al Raionului... una mie nouă sute şaizeci şi... etc... (*Cercetează fotografia, confruntînd-o cu originalul.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : E o poză din tinereţe. (*Scoate o hirtie.*) Poftim delegaţia.

MAGDALENA (*acelaşi joc*) : Delegaţia, numărul... Tovarăşul... şef al sectorului suflete de pe lingă... este împuternicit să rezolve, în termen de zece zile, problemele personale ale tovarăşei... Rugăm autorităţile, precum şi persoanele interesate, a-i acorda tot sprijinul necesar. Trăiască lupta pentru pace... Semnat... ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Indescifrabil. Preşedintele sfatului.

MAGDALENA (*se clatină, primeşte ca în vis un pahar de apă, oferit cu bunăvoinţă de Şeful sectorului suflete, şi încearcă a se scutura mental*) : ...Şi de cînd e... asta... ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De mai de mult şi de curînd.

MAGDALENA : Şi, întrucît toate persoanele particulare sînt rugate a-şi da concursul, eu... eu ce anume trebuie să fac ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Să fii fericită. Sau, mai exact, să nu fii nefericită.

MAGDALENA : Ah !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Înţelegi ?

MAGDALENA : Nu.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Înţeleg. (*Blajin.*) Stai jos.

MAGDALENA : Mulţumesc. (*Şi se aşază.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ascultă-mă, Sfatul popular are, după cum ştii, mai multe secţii, fiecare îngrijindu-se de cite un domeniu. Secţia comercială se îndeletniceşte cu prăvăliile... altă secţie construieşte blocuri. Noi construim suflete.

MAGDALENA : Cu ce ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cu spirit. Planul nostru prevede...

MAGDALENA : Oh, lucraţi după plan...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Fi-reşte. Luna asta avem de rezolvat 65 de cazuri.

MAGDALENA : Între care şi modesta mea făptură...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu, dumneata erai programată pe august. Dar am rămas în urmă cu planul. (*Confesiune.*) N-avem cadre.

MAGDALENA : E şi greu... să lucrezi la sectorul... cum îi zice ?...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Simplu ca bună ziua : suflete.

MAGDALENA : Trebuie să fii... cum, să spun eu... calificat.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ai pus degetul pe rană... Pentru că băieţii nu prea sînt. De altfel, acum am rămas numai doi. (*Pe degete.*) Benedict e la şcoală, Anghelache are mama bolnavă, Marinaru e plecat în concediu. Cît despre Costică...

MAGDALENA : Adjunctul de sub fe-reastră ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : El... lucrează de fapt la financiar. E detaşat la noi pentru două luni.

MAGDALENA : Asta înseamnă că situaţia dumitale e destul de complicată.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eşti prima femeie care mă înţelege. Complicată e puţin spus. Este imposibilă. De cite ori nu m-a bătut gîn-

dul să-mi dau demisia, să plec, să mă-ntorc la meseria de bază.

MAGDALENA : ... ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Astronom. Meseria mea e cerul. Îmi vine câteodată să lucrez din nou la Observator. Casa — casă. Aer curat — aer curat. Norma — mică : două stele pe săptămână. Dacă mai faci şi o cometă, ciuguleşti un gologan în plus, că se lucrează în acord...

MAGDALENA (ultima încercare, cu strigăt) : Atunci, pleacă... De ce nu pleci ? Du-te între stele şi lasă-mă pe mine aici pe pământ.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Stelele sînt reci. Luna e palidă. Cerul — rămîne între noi — cerul mă plictiseşte. Şi, pe urmă, nu pot. Am sarcină. Or, eu, cînd am sarcină, s-a terminat. (Gest: ochelari de cal.) N-am nici tată, n-am nici mamă. Fericirea dumitale e în planul pe septembrie ; ei bine, planul va fi îndeplinit. Cu orice preţ. Înţelegei ? Cu orice preţ.

MAGDALENA : Chiar dacă eu nu sînt de acord ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce rea eşti cu tine...

MAGDALENA : Chiar dacă voi spune nu ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Toate femeile spun nu, la început sau la sfîrşit.

MAGDALENA : Chiar dacă mă voi împotrivi din toate puterile ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Lupt pentru tine, împotriva ta. (Oficial.) În numele şi din însărcinarea Comitetului executiv al Sfatului popular al Raionului „30 Decembrie“, îţi poruncesc să fii fericită.

MAGDALENA : Refuz !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Bănuiam. Durerea de dragoste e o voloritate la care renunţăm atît de greu... Bine. În cazul acesta, dacă nu vrei să renunţi de bunăvoie la suferinţă, ţi-o voi smulge cu sila.

MAGDALENA : Peste cadavrul meu...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Peste cadavrul cadavrului din tine. Sus mîinile gîndului negru ! Fii atentă. Viră bine în cap ce-ţi spun acum. Şi nu uita : eu voi pătrunde în sufletul tău.

MAGDALENA : Niciodată !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Să nu rosteşti niciodată cuvîntul niciodată... Aşadar, voi pătrunde, mai cu biñisorul, mai cu de-a sila, în sufle-

tul tău, voi cerceta, mai cu grijă sau mai cu bisturii, rănile...

MAGDALENA : Mi-e milă de mine...

Ziceai adineaori că eşti un om bun.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Bun cu răul ? Eu nu sărut mîinile cancerului... Voi sfărîma ce e de sfărîmat şi vom reconstrui ce e de reconstruit...

MAGDALENA : Am impresia că mă confunzi. La urma urmei, ce sînt eu ? Casă, stradă, raion, oraş ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eşti o lume. O mare lume mică. Dacă Gagarin a răzbit în ceruri, noi zburăm mai sus, în adîncuri. Dacă Titov a cucerit macocosmosul, eu voi învinge microcosmosul. Ai în faţa dumitale... pe cel dintîi cosmonaut al sufletului omenesc. Bună seara, planetă. (Pauză.) Eşti... mai frumoasă ca Saturn.

MAGDALENA : Găseşti ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu c-aş vrea să te laud...

MAGDALENA (ceva mai încet) : Laudă-mă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : ...dar sînt priceput în materie. (Clipă.) Şi cît pustiu, şi ce vînturi de gheaţă şi cîte neguri pe întinderea anilor tăi...

MAGDALENA (dă să plîngă).

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Vrei să plîngi ?

MAGDALENA : De mult.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (se uită la ceas) : De acord. Sînt dispus să-ţi primesc lacrimile.

MAGDALENA : Mulţumesc frumos.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : N-ai pentru ce. Intră în obligaţiile mele.

MAGDALENA (pauză) : Pot să mai plîng puţin ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Pînă la şi-un sfert.

MAGDALENA : Şi să mă plîng ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (serviabil) : E acelaşi lucru : lacrimi din cuvinte.

MAGDALENA : Dac-ai şti ce tristă sînt...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (revoltă) : Mie-mi spui ?

MAGDALENA : Nu mai pot îndura.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (acru) : Ba da. Din păcate...

MAGDALENA (pe brazdă) : Mi-e sufletul amar şi cenuşă. Aş fi vrut să fiu iubită : sînt dorită. Aş fi vrut preţuire : trebuie să preţuiesc. Aş fi vrut să primesc : trebuie să dau.

Să dau, să dau, la nesfârșit. De unde?... N-am. Nu mai am.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dai cât primești...

MAGDALENA : Ține Horațiu loc de mîngiere ? Mi-e foame de-un suris, mi-e sete de-un cuvînt. Nu știu, dar îmi vine citeodată să alerg în stradă și să întind mîna, nebună, a cerșit : dați-mi, vă rog, o vorbă bună !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Muncește !

MAGDALENA : Lucrez opt ore !...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ziua are douăzeci și patru ! Ce faci în celelalte șaisprezece ? Aștepti. Nu faci nimic. Aștepti. Aștepti să vină ceva, cineva, cîndva, cumva, undeva. Aștepti. Adică, nu faci nimica. Adică, nu muncești. Adică, lenevești. Răul e în noi : i se spune lene... Gîndești, începi să gîndești. E ca și cum ai porni într-un urcuș pe stîncă : înțelegi — cam tulbure, dar înțelegi — că nu ești iubită, urci, mai urci, dar gîfii și ești ostenită și singerezi. Atunci te oprești la mijlocul gîndului și-ți dai drumul, prăbușindu-te în liniștea de jos. Ți-a fost lene să urci pînă-n vîrfurile gîndului... Vrei să vorbești astă-seară cu el, să spui un adevăr și să rupi în două o minciună... Cuvintele tale suie chinuit, se cațără cu dinții de stîncă, dau cu ochii de culmea bătăută de soare și de zăpadă, în același timp, dar se pornește viscolul și cuvintele-nfricoșate... se înmoaie și ameteșc dulce-adormitor și cad în liniștea de jos...

MAGDALENA (*murmur*) : Neliniștită liniște.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ți-a fost lene să urci pînă la culmile de gheață ale adevărului. Altă dată iei o hotărîre. Să schimbi ceva : orice hotărîre e o schimbare... Să pleci de undeva : orice hotărîre e o plecare. Să pleci undeva : orice hotărîre e un drum. În fața ta se află o ușă. De fier greu. Ruginită. Înțepenită. Întinzi mîna, apuci tremurînd clanța, strîngi... O clipă însă, și mîna cade sleită, și te întorci alergînd în tine și te arunci hohotînd în perne, și dormi, dormi, dormi, un somn fără de somn. Ți-a fost lene...

MAGDALENA : Nu mi-e lene. Mi-e frică.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ți-e lene să te lepezi de frică.

(*Intră, după ce a bătut la ușă, Costică-adjunctul.*)

COSTICĂ (*Șefului*) : Gata ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ștergîndu-și fruntea*) : Se lasă greu.

COSTICĂ : Băgăm utilaj ? (*Magdalenei.*) Noroc. (*Îi strînge mîna viguros.*)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Îh ! Stai jos, Costică.

COSTICĂ (*s-a așezat pe un scaun, a scos din servietă un caiet gros și se pregătește să ia note*) : Pot să-ncep ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Te rog. Știi că nu pun prea mare preț pe tehnică, dar...

COSTICĂ (*flutură o broșură*) : Dispozițiile !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dă-i drumul.

COSTICĂ (*scrie*) : Unu... Muzică. (*Citînd, școlărește, din broșură.*) „Dacă trupul îl hrănim cu vitamine, să îngrijim inima cu un concert de vioară“. Are pick-up ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*Magdalenei*) : Ai pick-up ?

MAGDALENA : Nu. Să dau o fugă la magazinul de peste drum și să...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Potolește-te. (*Lui Costică.*) Va să zică, un pick-up și... douăzeci de plăci.

COSTICĂ : Ușoare ? Grele ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Și, și. Zece și zece.

COSTICĂ (*negație din cap*) : Treisprezece și șapte.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : De ce ?

COSTICĂ : Avem numai șapte în depozit.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Asta-i absurd.

COSTICĂ : O fi, dar pînă-n octombrie nu mai căpătăm nici o melodie. Am depășit planul.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*nervi*) : Mă rog. (*Magdalenei.*) Tratează-te cu artă. În fiecare zi. Și mai ales în fiecare seară. Seara e omului singur mai greu...

MAGDALENA : Ascult din cînd în cînd la radio...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eu nu vreau să ascuți, eu vreau să auzi.

MAGDALENA (*amintiri*) : Odată...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*din broșură*) : ...,Dar ai uitat vreodată să bei apă ? Oh, dac-am dărui creierului un sfert din grija

acordată gîtului..." (Magdalenei.)

Unde-am rămas ?

COSTICĂ : E unșpe jumate și am ajuns abia la simfonii.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (Magdalenei) : Așadar, vii seara acasă, te dezbraci...

MAGDALENA : E vorba de creier...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Intocmai. După aceea, pui pick-up-ul la priză, alegi un disc, te întinzi pe canapea, stingi lumina mare, aprinzi o lampă mică...

MAGDALENA : De ce ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cîntecul vrea penumbră.

COSTICĂ : N-are.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Poftim ?

COSTICĂ : N-are penumbră. Adică, veieuză. (Arată camera, circular.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Scrie !

COSTICĂ : Imposibil. Ultima am dat-o săptămîna trecută pe Sfinții Apostoli.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (criză) : Așa nu se poate lucra. Mă duc la președinte și fac un scandal de să mă pomenească. Ce-i debanda asta ? (Magdalena ridică două degete.) Ei ?

MAGDALENA : Mă gîndesc...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : În sfîrșit !

MAGDALENA : ...că dacă n-aveți bani... să contribui și eu cu vreo două sute la... fericirea mea.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu te obose. În casa dumitale va fi muzică. Mai departe. (Către Costică.) Doi !

COSTICĂ : Cărți...

MAGDALENA : Am... Uite un raft de volume. (Șeful sectorului suflete aruncă o privire și o strîmbătură din nas.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce ? ...Nu, nu..., citește genii ! (Către Costică.) Homer, Tolstoi, Caragiale... (Costică, negație din cap.) Ai... ?

COSTICĂ : Nu mai e genii în depozit...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Trei !

COSTICĂ : Natura. (Citește din broșură.) „Natura vindecă, tratează-te cu munții !”

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Costică !

COSTICĂ : Da...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce faci duminică ?

COSTICĂ (negație cunoscută din cap) : Tt !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (salt) : Cum ? Nu mai sînt duminici în depozit ?

COSTICĂ : Am o nuntă în familie.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (gheață) : Lasă nunta.

COSTICĂ : Am lăsat-o.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : O iei pe tovarășa și te duci cu ea la Sinaia, la Predeal, la...

COSTICĂ : Înțeles. În sînul naturii. (Magdalenei, destul de confidențial.) Mergem la Valea Călugărească, am acolo un cumnat și...

(Sună telefonul. Brusc, și pe-o lumină întoarsă la inițial, cele două personaje dispar. Magdalena, scoasă din „lumea ei”, ridică receptorul.)

MAGDALENA : Da... Nu, nu... sînt ocupată... Niște musafiri... Nu-i cunoști... de la raion... adică nu... adică da... știu eu ?

(Inchide. Personajele reapar, pe lumina „nereală”.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Unde-am rămas ?

COSTICĂ : La Valea Călugărească...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mai departe.

COSTICĂ : Formularul ? (Scoate un formular din servietă.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Da.

MAGDALENA : Ce formular ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Un formular de cinci minute. Fără rudenii...

(Șeful scoate un stilou și pornește a activa cot la cot cu adjunctul său.)

COSTICĂ : Numele.

MAGDALENA : Magdalena... (Indescriabil.)

COSTICĂ : Locul nașterii ?

MAGDALENA : București, Fundătura Cotiturii nr. 7.

COSTICĂ : Virsta ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mai departe !

COSTICĂ : Profesia ?

MAGDALENA : Chimistă.

COSTICĂ : Întreprinderea la care este angajată. (Completează de aci înainte singur.) Așa... „Tehnofrig”... secția... așa... mai departe... Situația mi-

- litară... nu... Dacă a suferit condam-nări... nu... așa... Starea civilă...
- MAGDALENA : Necăsătorită.
- COSTICĂ : Motivul ?
- MAGDALENA : Spuneai că-i un for-mular de cinci minute.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mo-tivul ?
- MAGDALENA : De fapt, sînt mai multe.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Unul singur : nehotărîre. (*Costică scrie.*)
- COSTICĂ : Starea sufletească ?
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ne-fericită.
- COSTICĂ : Motivul ?
- MAGDALENA : De fapt... Sînt mai multe...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Tot nehotărîre.
- MAGDALENA : Observ, dacă nu e cu supărare, că dumneata te pricepi mai bine decît mine în materie de mine.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ți se pare ciudat ? Mai departe !
- COSTICĂ : A. Cauze obiective...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce-tățeanul Horațiu I. Horațiu.
- COSTICĂ : 1. Calități are ?
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Are. Două camere, mașină, magne-tofon.
- COSTICĂ : 2. Lipsuri.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mentalitate — proprietar.
- MAGDALENA : N-are avere.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Pricină — în cazul de față — pen-tru care simte arzător nevoia de a stăpîni o ființă omenească. (*Lui Costică.*) Întoarce foaia. (*Acesta o în-toarce.*) Ce mai avem ?
- COSTICĂ : B. Cauze subiective. Aici e aici...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : 1. Lenea.
- COSTICĂ : Termen de rezolvare ?
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Trei zile.
- COSTICĂ : E duminica la mijloc.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Patru.
- COSTICĂ : Luni avem ședință lărgi-tă cu fățarnicia.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cinci.
- COSTICĂ (*scrie*) : Cinci zile.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*care citește peste umăr*) : Ai scris șapte...
- COSTICĂ : Pentru conducere. E mai sănătos. Pentru dumneavoastră.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*gheață*) : Schimbă. E mai sănătos. Pentru tine.
- COSTICĂ : Eu mi-am spus punctul de vedere. 2. Alte cauze ...încăpăținare — părerea mea.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu există încăpăținare, există orgoliu.
- COSTICĂ (*scrie*) : Or-go-liu...
- MAGDALENA (*protest*) : Tovarășe !...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*care meditează*) : O clipă, te rog...
- MAGDALENA : Dragă Costică...
- COSTICĂ (*mîinile în aer, a nepuțință*) : Dacă-a spus Șeful ! (*Către Șef.*) Ter-men de rezolvare ?
- MAGDALENA : Bine... dar protestez !
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu ești orgolioasă ?
- MAGDALENA : Nu !
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*lui Costică*) : Cinci ani...
- COSTICĂ : Cinci ?
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Da, eu sînt optimist. (*Magdalenei.*) Is-călește ! (*Îi oferă stiloul.*)
- MAGDALENA : De ce ?
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Iscălește. Și pune data. Bun. (*Costică rămîne pe gînduri.*) ...Costică !
- COSTICĂ : Da...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : La ce visezi ? La orgoliu ?
- COSTICĂ (*trezire*) : Nu, la Valea Că-lugărească.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*se-ver*) : Costică, sîntem în producție.
- MAGDALENA : După... după... Ați terminat...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : În-ceputul doar...
- MAGDALENA : E întuneric.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Munca la suflete e nenormată.
- MAGDALENA (*agitație*) : Vă rog... o clipă doar... să pregătesc ceva... nu știu ce am la bucătărie.
- COSTICĂ : Mușchiuleț !
- MAGDALENA (*gazdă luată prin sur-prînderă*) : Da... Cred că se găsește și o sticlă de vin.
- COSTICĂ : Jumătate, alb. (*Se ridică.*) Tovărășico, nu vă deranjați. Lăsați-mă pe mine... O fripturică... la ti-gaie, tăvălită-n puțin untdelemn... cu un cartofior prăjit... salată la dis-creție... pe urmă un demisec... mo-dest... cinstit... Se admite ?
- MAGDALENA : Se impune.
- COSTICĂ : Totul servit elegant. (*Că-tre Șeful sectorului suflete.*) Castra-veciori are ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : În dulap. Raftul doi.

COSTICĂ (îndreptîndu-se spre bucătărie) : Cine nu mănîncă, nu munceşte.

(Costică a revenit pentru o clipă, deschide servieta, scoate un ardei iute — vizibil şi la balcon —, pe urmă pleacă iar. Şeful sectorului cade pe gânduri, devenind adînc. Tace, se plimbă, se uită cu atenţie la Magdalena, care nu înţelege schimbarea de atitudine şi...)

MAGDALENA : Ce faci ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Lucrez.

MAGDALENA : Uitîndu-te la mine ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Uitîndu-mă în tine.

MAGDALENA (îşi acoperă faţa cu mîinile) : Te rog...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (îi dă mîinile la o parte) : Aşa nu se poate lucra.

MAGDALENA : Te rog... nu... Sînt în mine... atîtea... încît mi-e spaimă şi rusine. Mă cunosc.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Te lauzi.

MAGDALENA : Toate cîte le-ai spus adineaori le-am gîndit şi eu de-atîtea ori...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Oh, nu ducem lipsă de idei.

MAGDALENA : Simt însă că de fiecare dată cînd încerc să... *(pauză)* mă lovesc de o putere mai puternică decît gîndul. O putere care trăieşte în străfunduri şi iese, sălbatică, la drumul mare. O putere care vine fără s-o chem, sare fără s-o asmut, muşcă fără să asculte strigătul minţii... Ea se află înlăuntrul meu şi parcă în afară. E în mine şi parcă împotriva mea. Este, dacă nu greşesc, natura.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Natură, te urăsc !

MAGDALENA (scepticism) : Ei şi ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : N-oi, după cum ai învăţat la seminar, nu ne mulţumim să privim lumea, ci o transformăm, cu sau fără voia dumisale... Carpaţii ne priveau cam de sus. I-am străpuns cu un drum de fier de la Bumbuşti la Livezeni. Deşi s-au zvîrcolit, aruncînd cu pietre în brigadierii. Bicazul ar fi jurat pe tot ce are mai sînt că nu va deveni nicicînd port cu şalupe şi marinari : a devenit. Deşi s-a opintit cu furie împotriva excavatoarelor. Natura ne zîmbea ironic şi

pe sub mustaţă, socotind că ea singură e în stare să creeze materie vie. Dar n-au izbutit profesorii să plămădească, în laborator, fiinţe care au respirat patru săptămîni ?... Deşi Vaticanul i-a ameninţat cu moartea pe cei ce dau viaţă vieţii...

MAGDALENA : Dar sufletul...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dacă ştiinţa a născut creiere, vom plămui şi inteligenţă. Dacă am inventat inimi, vom făuri şi sentimente. Sufletul e pămînt : îl vom lucra cu mijloace mecanizate. Vom pune dinamită fiarei şi vom construi raţiune. Vom arunca în aer calomnia şi vom clădi cîinste în toate raioanele... Vom stîrpi gelozia şi vom însămînta cîteva mii de hectare de înţelepciune. Vom împuşca lăcomia, vom mitralia invidia, vom bombardă şovinismul. Socialismul îl concurează pe dumnezeu, natura a căzut de la putere... *(Intră, cu totul nepotrivit, Costică, avînd, în plus, un şorţ de bucătărie.)*

COSTICĂ : Dar... sifoane este ?

MAGDALENA : Pofitim ?

COSTICĂ : Ottonelul nu merge sec.

MAGDALENA (pe drum de dezmetecire) : Ce bine... Da... pe terasă sînt două.

COSTICĂ (Şefului) : Stăpine... L-am studiat... *(gest)* e... *(Gest foarte favorabil.)*

MAGDALENA : Le aduc îndată. *(Un pas la stînga.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dă-mi voie. *(Doi paşi la stînga, pune mina pe o clanţă, dar e oprit la vreme.)*

MAGDALENA : Nu, pe dincolo. *(Arătîndu-i drumul, către cealaltă uşă din stînga, îl însoţeşte.)*

(Costică, rămas singur, pregăteşte masa, cu voluptăţi onomatopeice. În timpul acesta, deschizînd uşa dinspre vestibul, intră Horaţiu, care, fără a-l observa pe Costică, îşi exprimă prezenţa.)

HORAŢIU (din uşă) : Gata ?

COSTICĂ (mecanic, examinînd sala-ta) : Aproape. O picătură de oţet şi...

HORAŢIU (la fel) : Ți-a trecut isteria ?

COSTICĂ (interzis) : Pardon ?

HORAŢIU (la fel) : Cine ești dumne-neata ?

COSTICĂ : Eu sînt Costică. *(Rectificare.)* Tovarăşul Costică.

HORAŢIU : Şi ce cauţi aici ?

COSTICĂ : Eu nu caut nimic, eu sînt adjunct.

HORAȚIU : Adjunctul cui ?
COSTICĂ : Adjunctul Șefului... Dar
dumneavoastră, cu ce treburi la ora
asta ?

HORAȚIU (stăpînire) : Cu treburi per-
sonale.

COSTICĂ : Ah !

HORAȚIU : De ce „ah” ?

COSTICĂ : Eh !

HORAȚIU : Scurt pe doi. Unde e Mag-
dalena ?

COSTICĂ (gest) : Dincolo...

HORAȚIU : În dormitor ?

COSTICĂ : Nu știam că e dormitorul.

HORAȚIU : Eu știu.

COSTICĂ : Treaba dumitale.

HORAȚIU (crincen) : Numai a mea.
(Se repede spre ușă, dar Costică i se
așază, bărbătește, în cale.)

COSTICĂ : ȚȚȚ !

HORAȚIU : Ce ?

COSTICĂ : Nu se poate. E ocupată.
E cu șeful.

HORAȚIU : Interesant. E ocupată cu
șeful... care se ocupă cu ce ?

COSTICĂ : Cu sufletul !

HORAȚIU : ...cu sufletul cui ?

COSTICĂ : ...cu sufletul tovarășei.

HORAȚIU : Acolo ?

COSTICĂ : Acolo. Aici. La birou... de
la caz la caz.

HORAȚIU : Imposibil.

COSTICĂ : Ei, asta-i bună !

HORAȚIU : Imposibil — îți spun —
deoarece cu sufletul, cum îi zici
dumneata, tovarășe, mă îngrijesc eu.

COSTICĂ : De cînd, frate, că nu te-am
văzut prin sector ?

HORAȚIU (cumplit) : Din aprilie, dacă
ești curios.

COSTICĂ : A, nu, e prea de tot. Îmi
spui mie că ești din aprilie, cînd eu
lucrez cu șeful din... stai să soco-
tim... (Caută.)

HORAȚIU : Lucrezi cu... Sînteți doi,
așadar ?

COSTICĂ : Cinci. Însă : tovarășul Be-
nedict e la școală, Anghelache are
mama bolnavă, Marinaru a plecat în
concediu.

HORAȚIU : Munciți în colectiv...

COSTICĂ : Ei, nu, că matala vei fi
lucrînd individual.

HORAȚIU : Ajunge !

(Pe strigătul lui Horațiu, se deschide
ușa dinspre terasă, și auzim glasul Șe-
fului sectorului suflete continuînd o
frază de ordin gnoseologic.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (de
dincolo de ușă) : Așadar, cum spu-
neam, foarte, foarte și nebănuit de
însemnată este treapta de pe care

privești lumea. Oamenilor care o pri-
vesc de la subsol, întîmplările vieții
li se arată nefiresc de mari, înfrico-
șindu-i. (Șeful sectorului, care ține
într-o mină două sifoane și în cealal-
tă o imensă vază cu flori, acoperin-
du-i fața, se oprește din expunere.)

HORAȚIU (face un pas înainte, agre-
siv și pe bătaie) : Și tu... tu din ce
loc te uiți la lume ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :
De sus. Ce mărunte sînt acoperișurile
văzute din avion !

(Horațiu bate instinctiv în retragere,
cu atît mai mult cu cît Costică ascute,
întîmplător, dar nespun de demonstra-
tiv, un cuțit.)

HORAȚIU (căt-re Șef) : Cine ești tu ?
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dum-
neata...

HORAȚIU : Cine ești dumneata ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dum-
neavoastră.

HORAȚIU : Cine sînteți dumneavoa-
stră ?

MAGDALENA (plutind) : El este Șeful
sectorului suflete.

HORAȚIU (exasperat) : Și tu, Magda-
lena ?

MAGDALENA : ...Toată lumea.

HORAȚIU : Nu te înțeleg.

MAGDALENA (trist) : Nu m-ai înțeles
niciodată.

HORAȚIU : Nu te mai recunosc.

MAGDALENA : Nu m-ai văzut nicio-
dată.

(Costică a luat sifoanele din mîna
Șefului, pornind a organiza șprițuri.)

HORAȚIU : Uite ce este : sau e vorba
de o farsă, cu mai mult sau mai pu-
țin umor... sau ți-ai pierdut mințile...

MAGDALENA (senin) : Dimpotrivă,
le-am găsit. În sfîrșit, le-am găsit.

HORAȚIU : Unde erau ?

MAGDALENA : La raion. Mi le-a adus
îndărăt tovarășul. (Îl arată pe Șeful
sectorului. Costică tușește semnifica-
tiv.) Tovarășii.

HORAȚIU : Cînd ?

(Femeia îl întrebă din privire pe
Șef, la modul : cît e ceasul ?)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : La
șapte și un sfert !

HORAȚIU (la capătul puterilor) : De
ce ?

MAGDALENA (cum de nu înțelege ?) :
Eram în plan. Sînt în plan. Sînt în
planul pe septembrie.

(Se aud pași în vestibul. Pași grei de bărbat. Apoi, o bătaie în ușă. Schimbare de lumină. Șeful, Costică și Horațiu dispar.)

MAGDALENA : Intră.

(Intră Horațiu „cel adevărat“.)

HORAȚIU : Sint cu mașina. Am venit să te iau în oraș... Vii ?

MAGDALENA : Nu.

HORAȚIU : Încă un nu. S-au adunat atâtea nu-uri pe ziua de azi... Mai multe ca oricând.

MAGDALENA : Am învățat să spun nu. Învăț. Mă țin cu dinții de cuvânt : nu.

HORAȚIU : Ce vrei ?

MAGDALENA : Să spun nu.

HORAȚIU : Spune.

MAGDALENA : Nu spun.

HORAȚIU : Ba da... ba da... ba da... ba da... Ba da, ba da, de zece și de o sută de ori, de o mie de ori ba da, pentru ca să te descarci, precum se pare că simți de la o vreme nevoia foarte-foarte și prea-prea, și să găsești îndelung râvnita liniște sufletească și alte adjective pe care eu, ca individ fără înțelegere psihologică, nu le minuesc, fiind un tip brutal ; și să te calmezi, și să bem coniac și să ieșim la șosea, și să petrecem o seară bună, că am 40 de ani, și sint obosit și sint plictisit, și-mi plesnește capul de atîta...

MAGDALENA (furie) : Nu, Horațiu ! (Pauză.)

HORAȚIU : Magdalena...

MAGDALENA : Ce s-a întîmplat ?

HORAȚIU : Iarăși ?...

MAGDALENA : Iarăși, ce ?

HORAȚIU : Iarăși... știi tu ce...

MAGDALENA : Te gîndești la...

HORAȚIU : Exact.

MAGDALENA : Da, mi-a făcut o vizită.

HORAȚIU : În chip de aviator... de campion olimpic la 5 000 metri plat... de Jean Marais.

MAGDALENA : Nu, de activist !

HORAȚIU : E om politic individul, care va să zică.

MAGDALENA : Foarte. Destul de rigid chiar, în anume împrejurări.

HORAȚIU : Magdalena, așa nu se mai poate.

MAGDALENA : El spunea la fel.

HORAȚIU : Magdalena, iartă-mă, dar tu ești pe cale să...

MAGDALENA : Să înnebunesc ?

HORAȚIU : N-am spus asta. Dar pentru numele nu știu cui, trebuie, Mag-

dalena, să te dezmeticești, să fugi dintre nori, să cobori aicea jos, pe pămînt.

MAGDALENA : El zice că gîndul tot pămînt este. (Mai încet rostit.) Ba, poate...

HORAȚIU : Aterizează, Magdalena. Oprește-te din mersul printre fantasme, cît mai e vreme, și aterizează. Întoarce-te în viață.

MAGDALENA : Unde-i viața, Horațiu ?

HORAȚIU : La mine. Cu mine. Lîngă mine.

MAGDALENA : E o viață moartă, Horațiu, viața de lîngă tine.

HORAȚIU : De ce ?

MAGDALENA : De ce ? (Caută parcă.) Mi-ar trebui un formular... El... (Se înterupe.)

HORAȚIU : De cînd au nălucile formulare ?

MAGDALENA : De fapt, nu el... Costică... Dar dac-aș avea un formular, l-aș completa scurt și cuprinzător în chipul acesta : „Vreau să muncesc. Vreau să încerc ceva în meseria pentru care am învățat cinci ani de zile carte și cinci ani de zile am trăit într-un laborator. Vreau să fiu o chimistă mai bună decît sint. N-am izbutit. Nu izbutesc. Cînd înalț fruntea, mă lovesc de o privire rece și cu dispreț. Și fruntea cade, plecată, la pămînt. Cînd pornesc să scriu la o formulă gîndită de demult încă... de pe băncile anului IV, mîna se izbește de neîncredere și de iritarea bărbatului care nu îndură „conurenții“ la... împlinire. În casa noastră gîndește un singur locatar. Horațiu, de ce nu rabzi un creier lîngă tine ?

HORAȚIU : Eu n-am nevoie de clorat de potasiu, eu am nevoie de surisuri !

MAGDALENA : Creșterea surisului meu este direct proporțională cu dezvoltarea producției chimice.

HORAȚIU : Vorbești ca din carte.

MAGDALENA : Ca dintr-o carte bună... Dar să mergem mai departe...

HORAȚIU : Unde ?

MAGDALENA : Tu nu mă iubești, Horațiu, tu mă stăpînești. Tu nu ții la mine pentru mine, ții la mine pentru tine. Tu ai nevoie să ai. Și să se știe că ai. Și cît ai. Și cum ai. În alte vremuri, ai fi strîns, cum te știu, valută și acțiuni la „Steaua Romînă“, acuma, nemaifiind cu putință, aduni, lacom, zile și nopți de femeie... „A fi sau a nu fi“ e doar o

întrebare. „A stăpîni sau a nu stăpîni“ — acesta e răspunsul.

HORAȚIU : Am nevoie de tine.

MAGDALENA : Sufletul meu nu intră la serviciu.

HORAȚIU : Am nevoie de tine. Înțelege-mă.

MAGDALENA : Înțelegem în măsura în care sîntem înțeleși.

HORAȚIU : Am nevoie de tine.

MAGDALENA : Și eu ! (*Sună telefonul.*) Și, de altfel...

HORAȚIU : Și, de altfel, sună telefonul.

MAGDALENA : Era și timpul. (*Ridică receptorul.*) Da... Da, eu sînt. (*Surprinsă.*) Bună ziua... Gore... (*Către Horațiu, astupînd receptorul cu mîna.*) Gore...

HORAȚIU : Ce mai vrea și ăsta ?

MAGDALENA (*continuînd convorbirea*) : Ești în București ?... Așa... Bine-înțeles... Cînd vrei tu... Foarte bine... Apartamentul șapte... Știu... O cafea... mare și mai amară. Gata. (*Dar chipul ei se înfățișează tulburat foarte, acuma... Vorbește cu Horațiu, cu ea, cu nimeni — cam buimac.*) Gore...

HORAȚIU : Am auzit. Gore. Și ?

MAGDALENA : Ciudat...

HORAȚIU : Ce e ciudat ?

MAGDALENA (*pentru ea*) : Totul.

(*Pauză.*)

HORAȚIU : Ți-a mai scris ?

MAGDALENA : Nu.

HORAȚIU : Ți-a mai dat vreun telefon de-acolo de pe unde s-a pripășit ?

MAGDALENA : Nu.

HORAȚIU : Unde lucrează ?

MAGDALENA : Nu știu.

HORAȚIU : Ce lucrează ? Era parcă... astralog... sau... ceva în legătură cu cerul.

MAGDALENA : Cu cerul spui ? Nu, nu, meteorolog.

HORAȚIU : Același lucru : vînt...

MAGDALENA (*pentru ea*) : Același lucru ?

(*Pauză.*)

HORAȚIU : Te mai iubește, nepricopsitul ?

MAGDALENA : Termină !..

HORAȚIU : Te mai socoate femeia vieții lui ? Îți mai zice... cum îți zicea ?... Că mă amuzam nespus... scoatea ei niște nume... Te mai așteaptă în stradă iarna, pe viscol și la două noaptea, să aibă fericirea de a te zări venind de la ședința de U.T.M. ?

MAGDALENA : Horațiu !

HORAȚIU : De ce nu l-ai iubit ? El te înțelegea, spre deosebire de mine, care nu te înțeleg. El te prețuia, spre deosebire de mine, care nu te prețuiesc. El ședea, tremurînd ca trestia, la picioarele tale, spre deosebire de mine, care, care, care... De ce nu l-ai iubit ?

MAGDALENA : Nu știu. Nu știu nici măcar dacă nu l-am iubit.

HORAȚIU : De ce nu știi ?

MAGDALENA : Dacă-am ști de ce nu știu...

HORAȚIU : Să-ți spun eu...

MAGDALENA : Taci...

HORAȚIU (*nu tace*) : Pentru că era...

MAGDALENA : Pentru că m-a iubit prea mult.

(*Magdalena se repede la bucătărie. Horațiu iese, în nervi, prin vestibul. O clipă, scena rămîne goală. Apoi, se aude soneria. O dată, de două ori, dar îndeajuns de timid. Pe urmă, o bătaie la ușă, clanta ușor răsucită și, neîntîmpinînd împotrivire, vizitatorul intră în vestibul. Vedem, mai întii, făcîndu-și loc un geamantan, urmat de o pereche de pantofi și de o bătaie la ușă. Magdalena, care s-a întors de la bucătărie cu o ceașcă de cafea, se oprește în loc și răspunde.*)

MAGDALENA : Intră.

(*Apare Gore, avînd chipul și înfățișarea Șefului, cu oarecare, destul de vizibile, deosebiri vestimentare și de expresie.*)

GORE : Bună seara, Magdalena.

MAGDALENA : Bună seara, Gore.

GORE (*se apropie*) : Un sărut cast — pe frunte. (*Ceea ce se și realizează.*) Ce mai faci ?

MAGDALENA (*în aer*) : Ce să fac ?... Tu ?

GORE : Eu ?... Tot așa. Pot să pun aici, o clipă, valiza ? N-am apucat să mă duc la hotel, camera se eliberează mai tîrziu... Arăți bine... Parcă ți-ai scurtat părul...

MAGDALENA : Așa se poartă acum. (*Gest.*) Cafeaua.

GORE (*se așază pe un fotoliu și începe să bea*) : Bună...

MAGDALENA : E destul de amară ?

GORE : Totdeauna a fost destul de amară. (*Tăcere. Ea îl privește atît de stăruitor încît Gore, ușor jenat, face gestul lui : „Mi s-a descheiat că-*

mașă“ și „revelație.“) Ah, m-am schimbat. Nu ne-am văzut de un car de ani...

MAGDALENA : Da... adică nu...

GORE : Am 37 de ani... (Se scoală, cu umor iritat, ducându-se la oglindă.) Am îmbătrînit chiar atît de mult ? (Magdalena vine în spatele lui. Un timp se va dialoga prin mijlocirea oglinzii.)

MAGDALENA : Nu, Gore, n-ai îmbătrînit. E altceva. Te-ai... te-ai maturizat parcă...

GORE : Maturizare e un cuvînt foarte potrivit pentru a înfățișa oboseala.

MAGDALENA : Te-ai înăsprit.

GORE : De ce mă privești prin oglindă ? S-ar zice că eu sînt una, iar (degetul spre oglindă) imaginea mea... alta... sau altceva... sau altcineva... (Se întoarce brusc spre ea.) Fii cinstită. Nu-i așa ? (Magdalena bîiguie unele onomatopee.)

MAGDALENA (glas holbat) : Așa e...

GORE : Mi s-a mai spus. (Magdalena neagă la modul : imposibil.) Ba da. Se pare că arăt mai altfel... mai deștept... mai „cu motocicletă“. Cînd a apărut reportajul cu... imaginea... (Magdalena — clar — leșină în brațele lui Gore.) Reportajul din „Scînteia“... Magdalena ! Ce-i cu tine ? (O scutură și, pe urmă, neobținînd rezultate mulțumitoare, o palmuiește.) Magdalena ! (Palmă.) Ce bine... Dacă așa fi... hm... (palmă) atunci... acum cinci ani... Magdalena ! (Palmă.) Poate că... (palmă) cine știe... Magdalena !...

MAGDALENA (deschide ochii prin ameteală) : Mă iubești ?

GORE (palme) : Ce părere ai ? (Magdalena leșină iar, apoi își revine.)

MAGDALENA : A apărut un... doamnă... reportaj despre... doamnă... imagine ?

GORE : Cu imagine — e un fel de-a vorbi... Reportajul cu fotografie... din „Scînteia“... Dar tu nu despre asta vorbeai ?

MAGDALENA : Cînd a apărut ?

GORE (surprins) : Nu mai țin minte... Prin iarnă... Dar de ce întrebî ?

MAGDALENA : De ce întreb... ?

GORE (o așază pe canapea) : Așa, bineșor... Te simți mai bine ?

MAGDALENA : Minunat...

GORE (lîngă ea, mîngîind-o, dar vorbind cam de unul singur) : De fapt, mi-ar fi plăcut, în clipele acelea, să fii lîngă mine. (Ea, amintindu-și parcă de ceva anume, se ridică în capul oaselor, urmărindu-l încordat.) Era cam frig. Februarie, de... Sinis-

tră lună, lună rea. Altminteri... (Magdalena s-a ridicat ca împinsă de o revelație, deschide un sertar, caută, scoate un ziar : „Scînteia“, îl desfășoară și revine, cu totul dezmeticită, pe canapea.) Îl păstrezi ? Ce ți-a venit ?

MAGDALENA (citește) : Act de eroism la 2 000 de metri. Zilele trecute viscolul a doborît instalația principală a stației meteorologice de pe Omul, punînd în primejdie... (Sare.) Datorită meteorologului... Gore etc... care... (Gore îi smulge ziarul din mînă.)

GORE : Lasă prostiile... Mai bine spune ce mai e nou...

MAGDALENA : Gore...

GORE : Da.

MAGDALENA : Nimic. (Altceva.) Să-ți dau ceva de băut... (Dă să se ridice, dar Gore o împiedică.)

GORE : Las' că mă duc eu. (Repetînd pe undeva mișcările Șefului de la începutul piesei.) Unde-i ?...

MAGDALENA : Frigiderul ? (Gest.) Acolo... (Gore intră în bucătărie, sparge un pahar.)

GORE (din bucătărie) : Am spart un pahar.

MAGDALENA : Sînt obișnuită...

GORE (ca mai sus) : Oh ! Face și cuburi. Pot să iau o portocală ? (Se întoarce cu fructe ; ea, mecanic, îi întinde cuțitul.) Nu e rău nici Ottonelul. (De-aici încolo, musafirul va consuma substanțial, dispunîndu-se.)

MAGDALENA : Dar...

GORE : Se impune sifonul, vrei să zici ? (Ride nemotivat.) Hă !

MAGDALENA : De ce rîzi ?

GORE : Prostii.

MAGDALENA : Spune-mi de ce rîzi...

GORE : Neinteresant... Mă gîndeam la Costică.

MAGDALENA : La cine ?

GORE : La Costică. L-ai cunoscut, mi se pare, vara trecută cînd ne-am înfilnit... la Eforie... Unul dintre băieții care lucrează cu mine. Ție nu-ți spune nimic asta... Dar mă gîndeam... cum ar comenta el Ottonelul... E o figură...

MAGDALENA : Bea ?

GORE : Om. Acolo... pe Virful cu Dor... se cam bea. Iarna e frig.

MAGDALENA : Te-nțeleg.

GORE : Vara e acolo... Toamna plouă.

MAGDALENA : Și primăvara ?

GORE : Primăvara... e primăvară.

MAGDALENA : Gore...

GORE : Da...

MAGDALENA : Ce-ai vrut să-mi spui ?

GORE : În legătură cu vinul ? (*Bea din Ottonel. Pentru regie : e cam beat !*)

MAGDALENA : Nu, ultima oară.

GORE : ...Eu ?

MAGDALENA : Tu...

GORE : Care ultima oară ?

MAGDALENA : Ultima oară.

GORE (*nedumerit*) : Ah ! Prostii. Îmi venise așa... Tu să...

MAGDALENA : Spune, Gore.

GORE (*pierzându-și pas cu pas tot avutul de siguranță și degajare*) : Acuma ?

MAGDALENA : Acuma.

GORE (*pragul prăpastiei*) : Lasă, dragă... altă dată...

MAGDALENA : Te rog.

GORE : Nu mă ruga... Eu am plecat.

MAGDALENA : Nu pleca.

GORE : Nu, dac-am spus că plec, gata, m-am dus. Eu, când mi-am virifit ce-va în cap, s-a isprăvit. Nu s-a născut omul să mă clinească.

MAGDALENA : Stai jos.

GORE (*se așază*) : S-a născut... Magdalena... doamne... știam că se va întimpla așa, Magdalena, eu îți spun, dar tu să nu te superi...

MAGDALENA : Vorbește.

GORE : Spun să nu te superi, că n-aș vrea să te superi. N-aș vrea, mi-e teamă să nu înțelegi greșit.

MAGDALENA : Jur că nu voi înțelege greșit.

GORE : Eu am plecat.

MAGDALENA (*il apasă în jos*) : N-ai plecat. Ai rămas. Ai rămas și ai vorbit.

GORE : Am vorbit. Magda, vreau să-ți spun... că... te...

MAGDALENA : Mă ?

GORE (*după operație*) : Foarte.

MAGDALENA : Îți mulțumesc, Gore, mi-a făcut multă plăcere. Acuma, acuma mi-a făcut multă plăcere.

GORE : Adevărat ? Eu credeam că o să te superi. N-aș vrea să te superi. Nu mi-aș ierta niciodată să te supăr...

MAGDALENA : Prostuțele.

GORE : Sint prost, dar recunosc. Magda, eu te... Știi ce este uimitor ? ...Am încercat în câteva rînduri...

MAGDALENA : Multe ?

GORE : Două... Să spun... te... dar n-am izbutit. Am vrut cu dinții să rostesc... cuvintele, dar n-am izbutit. Mă ruga o femeie, mă implora, mă chinuia să-i spun... așa... dar, nu știu dacă înțelegi... nu, tu nu înțelegi...

MAGDALENA : Sonia ?

GORE : Lasă prostiile... nu știu cum să-ți spun, vorbele se izbeau de o

pedică mai presus de voința mea... pentru că eu, aș fi vrut să zic... dar îmi era, pînă la urmă, cu neputință... Și mă dădeam cu capul de toți pereții... și ea plîngea, o înțelegeam... o înțeleg... avea dreptate... era dreptul ei să audă... dar eu mă dădeam cu capul de toți pereții lumii și nu izbuteam. Acuma... cu tine... lîngă tine... e altceva... parcă a sărit în aer... sint ridicol ? Dacă sint ridicol, să-mi spui...

MAGDALENA : Nu-ți spun. Nu ești. Vorbește.

GORE (*pașar*) : Dar chiar dacă sint... nu-mi pasă, îmi pare bine... Și ce dacă sint ridicol ?... Treaba mea... mă privește... îmi pare bine... Ce bine-mi pare... nici nu știi ce bine... e o bucurie, simți că respiri pînă la capăt...

MAGDALENA : Rămăseși la o piedică...

GORE : Da, acuma nu mai simt în piept nici o piedică, nici o frînă, nici un stop ! Drumul e liber și te-ul, care zăcea de-atîta vreme închis sau îngropat, își scoate capul la lumină și cheamă, și strigă, și aleargă către tine... Îmi vine... Acum simt că îmi vine... Și chiar dacă aș încerca eu să-l opresc, dar nici nu vreau, nu mai vreau... da, chiar de-aș vrea... (*Pauză.*)

MAGDALENA (*tare*) : Ți-ar fi plăcut să fim împreună ?

GORE : Am fost...

MAGDALENA : Cînd ? De cînd ?

GORE : Din septembrie.

MAGDALENA : Ești nemaipomenit.

GORE : Toți îndrăgostiții sint nemaipomeniți.

MAGDALENA : Și ne-am simțit bine ?

GORE : Eu da... Pe tine... n-am îndrăznit să te întreb.

MAGDALENA : De ce ?

GORE : De frică. Adevărul este că m-am gîndit numai la mine, eu sint un om egoist... Am fost... Sintem împreună... din septembrie trecut. Cînd îmi aduc aminte cîte am trăit vreme de un an, mă trec fiorii...

MAGDALENA : Spune-mi, cum a fost ?

GORE : O să-ți povestesc altă dată.

MAGDALENA : Acum.

GORE : Altă dată. Nu mă teroriza.

(*Pauză.*)

MAGDALENA : M-ai așteptat.

GORE : Cîtă așteptare, atîta iubire. (*Ceas.*) Nenorocire... am întîrziat.

MAGDALENA : Trebuie să te duci la hotel ? Nu-i nici o grabă.

GORE (pe fugă) : Care hotel ?... Am o întâlnire...

MAGDALENA : Unde ?

GORE (din ușă) : La raion. Mai ră-mii, nu ? Îți dau un semn de viață...

(Dă să iasă, dar se aud pași și glasul lui Horațiu. Moment neplăcut pentru Gore și Magdalena, dialog mut. Magdalena îl scoate din cameră, cam în silă, prin dreapta. Intră, ușa fiind deschisă, Horațiu, care primește cuvintele Magdalenei, fără ca, bineînțeles, să-l vadă pe Gore.)

MAGDALENA (care nu l-a perceput încă pe Horațiu) : Să te întorci ! (Pentru ea.) Întoarce-te...

HORAȚIU (intrând în cameră, și ca un răspuns la „să te întorci“ al ei) : M-am întors. Cu cine vorbeai ?

MAGDALENA (care nu realizează cine a intrat) : Tu ?

HORAȚIU : Eu. Cu cine vorbeai ? (Caută.)

MAGDALENA (dezmeticindu-se) : Ah... tu...

HORAȚIU : Eu, bineînțeles... se poate înțelege altceva prin tu ?

MAGDALENA : S-ar putea.

HORAȚIU (nu găsește pe nimeni) : Vorbeai singură... Iarăși ! (Of ! — nu mai suportă.) Magdalena ! Am îndurat azi după-amiază o criză de isterie de zece minute care mi-a fărîmat nervii pentru zece zile. Am primit, fără să crînesc, multe, eu, care sînt acuzat zilnic, ceas de ceas și în proporție de masă, de lipsă de sensibilitate și alte cuvinte din „Gazeta literară“, care mă plictisesc de moarte. Am înțeles că vrei să fii singură. Acuma m-am întors și te întreb : gata ?

MAGDALENA : Gata, Horațiu.

HORAȚIU : Te-ai liniștit ?

MAGDALENA : M-am liniștit...

HORAȚIU : Ți-au intrat la loc — după o scurtă...

MAGDALENA : Oh, nu prea scurtă...

HORAȚIU : ...scurtă-lungă, dar foarte neplăcută, absență — mințile ? Te întreb pentru ultima oară : da sau nu ?

MAGDALENA : Îți răspund pentru în-tîia oară : da, Horațiu.

HORAȚIU : Îmi pare bine...

MAGDALENA : Și mie, Horațiu... Îmi pare nespus de bine.

HORAȚIU : Perfect. Va să zică, asta era soluția : să te las singură. Să te

las în pace zece minute. Să-ți faci de cap zece minute. Să discuți zece minute cu viziunile dumitale. După aceea să te potolești, să te dumirești, să te cumințești.

MAGDALENA : Ai dreptate, Horațiu.

HORAȚIU (tandru) : Vezi ? Cum am lipsit zece minute, cum te-ai limpezit.

MAGDALENA : Pe de-a-ntregul.

HORAȚIU : Atunci spune-mi că mă iubești.

MAGDALENA : Nu, Horațiu.

HORAȚIU : Cum ?

MAGDALENA : Nu, Horațiu. Nu te iubesc.

HORAȚIU : Magdalena !

MAGDALENA : Da, Horațiu.

HORAȚIU : Spuneai adineori că te-ai liniștit, te-ai dumirit și alte vorbe asemenea.

MAGDALENA : Spun și acum.

HORAȚIU : În ce sens „te-ai dumirit“ ?

MAGDALENA : În celălalt.

HORAȚIU : Nu știam că există două sensuri în viața ta. Nu credeam.

MAGDALENA : Nici eu. Am aflat astă seară...

HORAȚIU : De la cine ?

MAGDALENA : Greu de răspuns...

HORAȚIU : Îl cunosc ?

MAGDALENA : Da și nu.

HORAȚIU : Nu există da și nu.

MAGDALENA : Există.

HORAȚIU : Cum îl cheamă ?

MAGDALENA : Vrei cam multe.

HORAȚIU : Te vreau pe tine. Dacă asta înseamnă multe...

MAGDALENA : Înseamnă... Știi ce se întâmplă, Horațiu ?

HORAȚIU : Tocmai asta e, că nu știu ce se întâmplă.

MAGDALENA : Dacă-ți spun cine e...

HORAȚIU : Individul...

MAGDALENA : Tovarășul...

HORAȚIU : Tovarășul cui ?

MAGDALENA : Tovarășul meu...

HORAȚIU : Aha...

MAGDALENA : Dacă ți-aș spune cine e...

HORAȚIU : Îmi vei spune.

MAGDALENA : Poate.

HORAȚIU : Sigur. Cine e ?

MAGDALENA : N-o să crezi.

HORAȚIU : Posibil.

MAGDALENA : Și, ceea ce e mai grav, nu vei înțelege.

HORAȚIU : Cu neputință. Numele lui !

MAGDALENA : Șeful sectorului suflete. (Pauză.)

HORAȚIU : N-am auzit. (Pauză.) Imagine ? Alta ? (Gest.)

MAGDALENA : Dacă vrei...

HORAȚIU : Eu nu vreau. Eu vreau să cunosc adevărul.

MAGDALENA (*echivoc*) : Ți-am spus că nu vei crede.

HORAȚIU : Nici nu cred.

MAGDALENA : Vezi...

HORAȚIU : Văd că îți rizi de mine.

MAGDALENA : Jur, Horațiu.

HORAȚIU (*mîinile de cap*) : Mai și jură pe deasupra !

MAGDALENA : Jur, Horațiu, că omul care mi-a deschis ochii este Șeful sectorului suflute.

HORAȚIU : În persoană.

MAGDALENA : În persoană.

HORAȚIU : Magdalena, șeful ăsta al tău e o nălucă, o himeră, o imagine. Imaginile nu circulă pe stradă.

MAGDALENA : Imaginea lui a trecut pe la mine.

HORAȚIU : În carne și oase...

MAGDALENA : În carne și oase...

HORAȚIU : A coborît din înălțimile sale...

MAGDALENA : Trăiește sus de tot...

HORAȚIU : Și a fost aicea, care va să zică...

MAGDALENA : Aici.

HORAȚIU : În camera asta ?

MAGDALENA : În camera asta.

HORAȚIU : Din ce în ce mai bine... Și vorbea...

MAGDALENA : Oho...

HORAȚIU : Așa, ca mine, de pildă...

MAGDALENA : Altfel...

HORAȚIU : Va să zică, ai remarcat totuși o oarecare deosebire între (*didactic*) felul cum vorbesc eu... și felul cum vorbește el.

MAGDALENA : O deosebire foarte mare.

HORAȚIU : Nu te așteptai.

MAGDALENA : A fost într-adevăr o surpriză.

HORAȚIU : Plăcută ?

MAGDALENA : Da.

HORAȚIU (*iritat*) : ...Și... despre ce ați discutat ?

MAGDALENA : Fel de fel de ches'ii.

HORAȚIU : Și mai mari și mai mici...

MAGDALENA : Mai mult mari.

HORAȚIU : L-ai poftit, bineînțeles, la o cafea.

MAGDALENA : Sint gazdă.

HORAȚIU : Poate și la un pahar de vin.

MAGDALENA : Firesc.

HORAȚIU : Și v-ați înțeles de minune.

MAGDALENA : Pentru început...

HORAȚIU : Sigur... mai urmează.

MAGDALENA : Nădăjduiesc.

HORAȚIU : Ce nădăjduiești? ...Să mai apară... pe-aici...

MAGDALENA : Bineînțeles.

HORAȚIU : Să mai vorbească despre... fericirea pe pămînt.

MAGDALENA : Vorbește frumos.

HORAȚIU : Să mai zîmbească.

MAGDALENA : Zîmbește frumos.

HORAȚIU : Ar putea fi, prin urmare, descris cu precizie, desenat, fotografiat...

MAGDALENA : A și fost.

HORAȚIU : E, într-adevăr, o apariție extraordinară.

MAGDALENA : A' spus-o și alții.

HORAȚIU : Și altele...

MAGDALENA : Banuiesc.

HORAȚIU : ...care i-au văzut chipul, l-au admirat la nesfîrșit și i-au păstrat, poate, ca și tine, imaginea în amintire.

MAGDALENA : Nu chiar ca mine.

HORAȚIU : Dar, oricum, au păstrat-o.

MAGDALENA : Tot ce se poate. Le privește.

HORAȚIU : Prin cîte case omenești o fi pătruns imaginea respectivului ?

MAGDALENA : Oh, prin foarte multe...

HORAȚIU : O mie.. o sută de mii... un milion...

MAGDALENA : Cred că un milion este cifra...

HORAȚIU : Mare pișicher, individul...

MAGDALENA : Pare modest.

HORAȚIU : Cred și eu... Cu asemenea succese... (*Pauză. Mîinile la spate.*) Da... da... E limpede totul ca lumina zilei. Magdalena, tu te-ai îndrăgostit de-o imagine.

MAGDALENA : O prețuiesc.

HORAȚIU : Foarte bine... și eu o prețuiesc... Toată lumea prețuiește imaginile. Dar aici e vorba de o imagine, nu de un om adevărat.

MAGDALENA : De ce-l calomniezi ? El este un om adevărat.

HORAȚIU : Magdalena, nu te supăra, dar eu trebuie să chem un medic. (*Mina pe receptor.*)

MAGDALENA : Ți-e rău ?

HORAȚIU (*spargere de dinți*) : Da ! (*Renunță la telefon.*) Magdalena, nici o femeie din lume nu a primit să se mărite cu imaginea unui bărbat.

MAGDALENA : O, numai eu cite cunosc...

HORAȚIU (*exasperare demnă de înțelez pentru orice om cu bun-simț*) : Magdalena... tu ești o fată cu capul în nori, iar eu sint un economist, un om al cifrelor, un om lucid. Tu te

poți lăsa furată de o nălucă, dar eu nu mă înșel niciodată.

MAGDALENA : Dacă spui tu...

HORAȚIU : Nu că spun eu, așa este. Draga mea, dezmeticește-te ! (O scutură de umeri.) E timpul să te dezmeticești.

MAGDALENA : Simt asta și fără să mă scuturi.

HORAȚIU : E timpul să pricepi că ai căzut pradă unui fenomen uluitor, ale cărui rădăcini nu le deslușesc.

MAGDALENA : O fi... secolul...

HORAȚIU : Nu mă interesează secolul XX la ora de față.

MAGDALENA : Păcat. Merită.

HORAȚIU : Fie. Vinerea am seminar la materialismul dialectic.

MAGDALENA : Du-te.

HORAȚIU : Mă duc. Fii liniștită. Numai că, înainte de a mă duce la seminar, vreau să-ți atrag atenția, cu cea mai mare seriozitate, că așa nu se mai poate discuta.

MAGDALENA : Sint de acord cu tine, Horațiu.

HORAȚIU : Ne cunoaștem de câteva luni de zile. Sintem împreună de câteva luni de zile. Te-am întrebat în vară dacă vrei să ne căsătorim. Mi-ai răspuns că nu mă cunoști. Acuma nu mai e vară, e toamnă, și te întreb încă o dată dacă vrei să te măriti cu mine.

MAGDALENA : Nu, Horațiu.

HORAȚIU : De ce ?

MAGDALENA : Pentru că te cunosc.

(Soneria. Magdalena se duce în vestibul să deschidă și se întoarce numaidecît cu un buchet de flori.)

HORAȚIU : Aha ! (Nervi.) Cine ți le-a trimis ?

MAGDALENA (deschizînd plicul) : Tu nu.

HORAȚIU (care i-a smuls cartea de vizită, citește) : „Îngăduie-mi...” (O întoarce pe o parte și cealaltă, cău-tînd iscălitura.) Fără iscălitură... Îl cunoști ?

MAGDALENA : Uimitor de puțin.

HORAȚIU : Te cunoaște ?

MAGDALENA : Uimitor de bine.

HORAȚIU : Să nu-mi spui că este... „Șeful sectorului suflute“...

MAGDALENA : Mai știi ?

HORAȚIU (recitește) : Hm... „Îngăduie-mi...” E cazul să-i îngădui ceva ?

MAGDALENA (aspru) : Horațiu !

(Soneria.)

HORAȚIU : O zi bogată. Toată lumea sună la ușa ta.

(Magdalena se duce să deschidă, întorcîndu-se pentru a doua oară cu un buchet.)

HORAȚIU : Alt admirator ?

MAGDALENA (privind scrisul de plic) : Alte flori.

(Horațiu repetă mișcarea de mai sus, cerînd biletul pentru lectură.)

HORAȚIU : Astea trebuie să fie de la Gore. Ne-am ciocnit pe stradă, era să nici nu-l recunosc. Cam provincializat, băiatul. Zicea că trece pe-aici... (Citește.) „să-ți“... Și tot fără iscălitură... Să-ți ce ? Dacă nu sînt indiscret...

MAGDALENA : Ești.

HORAȚIU : Nu eram.

MAGDALENA : Ai devenit...

(Soneria. Același joc.)

HORAȚIU : Să-ți... ?

MAGDALENA (citînd) : „spun“...

HORAȚIU (bucetul, cuvîntul și...) : Dacă avem de-a face cu prima frază a unui roman-fluviu, reiese că vei căpăta flori, din cinci în cinci minute, pînă la bătrînețe.

MAGDALENA : Mi-ar prinde bine.

HORAȚIU : Lasă glumele, Magdalena, ai glumit destul.

MAGDALENA : Nu, Horațiu, tocmai asta e... că n-am glumit destul.

(Soneria. Același joc.)

HORAȚIU : Fac prinsoare că urmează „că“...

MAGDALENA (cu buchetul nou venit) : Ai cîștigat.

HORAȚIU : Eu sînt mai laconic. Ți-aș fi mărturisit iubire fără de moarte într-un singur buchet.

MAGDALENA : Sint convinsă.

HORAȚIU (la ceas) : Întîmplările se desfășoară în chip vertiginos. Am ajuns — să ne amintim încă o dată — la „Îngăduie-mi să-ți spun că“... Dacă florăria „I Mai“ de pe bulevardul Bălcescu acționează în același ritm contemporan ca pînă în prezent, se poate nădăjdui că, în următoarele două sau trei minute, va sosi și... „te iubesc“... Mă simt ca la cinematograf, cînd eroii principali se apropie cu nesfîrșită sficiune unul de ce-

lălat, într-o sărutare supremă, în vreme ce spectatorii, simțind din îndelungă experiență apropierea finalului, se grăbesc spre ieșire...

MAGDALENA : Intr-adevăr... E tirziu și ziua e pe sfârșite... Vreau să mă culc...

HORAȚIU : Singură ?

MAGDALENA (*două palme*) :...

HORAȚIU : Asta-i o replică, nu un răspuns.

MAGDALENA : Lasă-mă, Horațiu. (*Îi arată ușa.*) Asta-i un răspuns, nu o replică. Du-te, Horațiu... Nu vreau să te găsească aici trandafirii...

HORAȚIU (*ultimă încercare*) : Trandafirii se ofilesc repede, Magdalena. Ei îmbată, ca la un chef pierdut de noapte, și pe urmă, în zori, când deschizi ochii, observi că petalele au căzut, veștejite...

MAGDALENA : Florile vor aer și apă...

HORAȚIU : Dar, pînă la urmă, oricît le-ai hrăni, ele pier, uscate și golițe de miresme.

MAGDALENA : Răsar, din nou și veșnic, în fiecare anotimp.

HORAȚIU : Pentru a muri, încă o dată și la nesfârșit. Petalele sînt trecătoare, Magdalena. Numai spinii durează. Tu n-ai nevoie de petale. Tu nu te poți sprijini de-un trandafir. Ție-ți trebuie doi umeri de piatră. I-am adus. Reazemă-te de ei. Stăpînește-i. Știi ce apăsat calci pe pămînt cînd ești stăpîna a doi umeri de piatră ?

MAGDALENA : Mi-e teamă, Horațiu, că există proprietăți care te țin în sclavie.

HORAȚIU (*schimbare de ton*) : De altfel (*pauză*), ca o dovadă în plus că petalele nu sînt statornice... A trecut cită vreme — de la ultimul buchet ? Unde-i „te iubesc“ ? O fi ostenit trimițătorul... E șeful tău de la ...fabrică ?

MAGDALENA : Taci, Horațiu.

HORAȚIU : Sau l-o fi trimis, răzgîndindu-se... pe altă adresă...

MAGDALENA : Nu știi ce vorbești.

HORAȚIU : Fapt e că întîrzie.

MAGDALENA : Totdeauna întîrzie cineva... (*Pauză.*) Du-te... Horațiu. Vreau să fii singură... Singură cu mine, nu cu tine. (*Îi întinde pardesiul, pălăria, mănușile. Bărbatul le apucă stors, ca după o bătălie pierdută.*)

HORAȚIU : Aș dori să-ți cer ceva... să te rog ceva... „să-mi dai ceva“.

MAGDALENA : Ce anume ?

HORAȚIU : Timp.

MAGDALENA : N-am.

HORAȚIU : Sst ! (*Ascultînd zgomotul de afară.*) Vine, vine „te iubesc“ !

Auzi ? Îl auzi cum suie scările ?... Cum îi tremură pașii ?... Cum încearcă, după o ultimă zvicnire de teamă, soneria ? (*Sonerie.* Horațiu se repede la ușă.) Las' că deschid eu. Merită. (*Revine, după ce-a deschis, urmat de Gore.*) Dezamăgire. E numai Gore. (*Schimb îndescifrabil de „bună seara“.*) Intră, Gore !

GORE (*care, de fapt, a intrat*) : Intru. (*Discret, vizitatorul examinează cu privirea buchetele de flori : 1, 2, 3, 4 ; din numărătoarea pe degete va remarcă lipsa ultimului buchet.*)

HORAȚIU : Ai venit cum nu se poate mai bine... Dacă ai ști ce bucuros sînt să te văd la-nfățișare... (*Îl ia de umeri.*)

GORE : Plăcerea e de partea mea.

HORAȚIU : Pentru că astăzi trebuie, înțelegi, trebuie să sărbătorim un eveniment de seamă în viața Magdalenei.

GORE (*jenat*) : Nu trebuie...

HORAȚIU : Ba da. Astăzi, dragă Gore, prietena noastră Magdalena a încercat o revelație de natură să-i schimbe, brusc și hotărîtor, întreg mersul vieții... Ce cauți ?

GORE (*cu țigară*) : Foc.

HORAȚIU (*brichetă*) : Astăzi, cum spuneam, Magdalena a ajuns, pe temeiul unei cercetări adînci și precise a conștiinței, la concluzia că iubște o imagine.

GORE : O ce ?

HORAȚIU : O imagine, Gore. Nu-ți vine să crezi...

GORE : Nu.

HORAȚIU : Nici eu n-am crezut.

GORE : Și-acuma crezi ?

HORAȚIU : Sînt obligat, Gore.

GORE : Ei, foarte bine.

HORAȚIU : E, pare-se, o imagine fermecătoare.

GORE : Cine ți-a spus ?

HORAȚIU : Magdalena. O imagine care pogoară în casele oamenilor.

GORE : Asta... tot ea ți-a spus-o ?

HORAȚIU : Tot. (*Gore — privire derutată către Magdalena.*)

GORE (*fantezie*) : Vezi-ți de treabă...

HORAȚIU : E adevărul gol-goluț...

GORE : Mă îndoiesc.

HORAȚIU : Nu te îndoii, Gore. M-am îndoit și eu. Aveam motivele mele să mă îndoiesc.

GORE : Eu le am în continuare.

HORAȚIU : Mă cunoști. Sînt un om lucid.

GORE : În general — da.

HORAȚIU : Nu în general, în toate împrejurările.

GORE : Ei, uneori mai greșește omul.

HORAȚIU : În cazul de față nu greșesc.

GORE : Ești sigur ?

HORAȚIU : Absolut... Individul...

GORE : Ce cuvînt...

HORAȚIU : Cuvîntul meritat... Individul, spuneam...

GORE : Am auzit.

HORAȚIU : Se bucură de puteri miraculoase.

GORE : Ce te face să crezi ?

HORAȚIU : El posedă o inteligență scăpărătoare.

GORE : E, treacă-meargă...

HORAȚIU : O putere în fața căreia nu rezistă nimeni și nimic.

GORE (*bate-n lemn*) : Să nădăduim.

HORAȚIU : Și-a cucerit admirația fără de margini a unui milion de femei.

GORE : Ai spus un milion ?

HORAȚIU : Cincizeci de mii în plus, cincizeci de mii în minus...

GORE : Ei, asta-i prea de tot.

HORAȚIU : Sînt omul cifrelor.

GORE : Adevărat, uitasem.

HORAȚIU : Vezi, de ce pui mereu la îndoială spusele mele ?

GORE : Mi-e greu să-ți explic...

HORAȚIU : O singură ambiție mai am, Gore.

GORE : Care ?

HORAȚIU : Să mă întîlnesc o dată față-n față cu imaginea.

GORE : Nu e greu.

HORAȚIU : Ce știi tu !... Să am cu dumneaei o discuție între patru ochi.

GORE : Ții cu tot dinadinsul ?

HORAȚIU : Și s-o ucid. Vreau să ucid o imagine.

GORE : Cum ?

HORAȚIU : Nu m-am gîndit încă. Da' de ce întrebî ?

GORE : Așa... Din curiozitate intelectuală.

HORAȚIU : Nu mi-am înfruntat nicînd puterile cu o nălucă, dar acum tare-aș avea poftă să schimb două

vorbe cu activistul ăsta de la raion.

GORE : Care activist ?

HORAȚIU : Un activist... Un fel de șef de sector... la nu știu care sfat popular...

... care a vizitat-o pe Magdalena... Și care astăzi...

GORE : Nu-i adevărat !

HORAȚIU (*direcția Magdalena*) : Întreb-o. Ea mi-a spus.

GORE : Minți ! (*Către Magdalena*.) Nu-i adevărat, spune că nu-i adevărat !

MAGDALENA : Ba da, Gore. Horațiu are dreptate. Iubesc un activist. Un activist de frunte...

HORAȚIU : Șef de sector ?

MAGDALENA : Șef de sector !

GORE : Credeam... simțeam...

MAGDALENA : Nu te-am mințit niciodată. Nu l-am mințit niciodată. Îl iubesc pe omul pe care-l iubesc. (*De aici încolo, scenă ochi în ochi Gore-Magdalena, avîndu-se în vedere ca Gore să fie tare mic și necăjit.*)

GORE : Eu... eu îl știu ?

MAGDALENA : Nu l-ai cunoscut cu adevărat niciodată.

GORE : A fost la tine astă-seară ?

MAGDALENA : Astă-seară...

GORE (*gîtuît*) : Cum arată ?

MAGDALENA (*extatic*) : Șeful, dragul meu, este un tînar înalt, frumos, bronzat, puternic, mîndru, îndrăzneț, generos, gata oricînd să se arunce-n foc pentru semenii săi. (*Gore fuge din scenă.*) Neiertător cu răul din lume, intransigent, pur, cosmonaut al sufletului omenesc, purtător de soare pe pămînt...

CORTINA

P A R T E A a II-a

Magdalena este singură în partea stîngă a scenei, așa cum am lăsat-o la căderea cortinei. Cu capul în mîini, luminată de un colț de reflector. Ea suferă profund. Cîțiva pași, și o hotărîre.

MAGDALENA (*șoaptă*) : Costică !... (*Ceva mai tare.*) Costică ! (*Chematul apare cu un dosar subsuoară și multă, multă grabă în priviri.*)

COSTICĂ : M-ai chemat ?

MAGDALENA : Nu-l găsesc nicăieri pe Șef...

COSTICĂ : Azi e joi.

MAGDALENA : Și ?

COSTICĂ : Ai uitat ? Joi e zi de audiențe... Sînt șapte înscriși pe listă.

MAGDALENA : Ah...

COSTICĂ : Și, între timp, trebuie să punem la punct raportul pe trimes-

tru. Am întîrziat. (Arătînd dosarul.) Dacă nu ajung la raion în cinci minute, se lasă cu critică de sus. (Dă să plece.)

MAGDALENA : Stai o clipă, Costică. Am nevoie de el. Urgent. Roagă-l să treacă pe la mine...

COSTICĂ : Acuma ? Peste poate. Aşteaptă cetăţenii în anticameră.

MAGDALENA : E un caz de forţă majoră...

COSTICĂ : Toate cazurile de la „suflete“ sînt de forţă majoră.

MAGDALENA : Să contramandez audienţele. O dată...

COSTICĂ : Magdalena, unde ai mai pomenit şef al sfatului popular să nu respecte orele de primire ?

MAGDALENA : Adevărat... Oh, ce-i de făcut ?

COSTICĂ : Bucluc mare ?

MAGDALENA : Mare...

COSTICĂ (cu înţeles) : Gore ?...

MAGDALENA : A dispărut.

COSTICĂ : Şi eu care crezusem că...

MAGDALENA : A fugit...

COSTICĂ : Prostul...

MAGDALENA : Costică, numai deşteptii fug.

COSTICĂ (meditaţie) : Mai ştii... Ultima mea nevastă spunea...

MAGDALENA : De cîte ori ai fost însurat ?

COSTICĂ : O dată. Spunea : tu, Costică...

MAGDALENA (taie) : Costică, nu mă lăsa. E tîrziu. Trebuie să vorbesc cu şeful.

COSTICĂ : Uite cum facem. Pune-ţi ceva pe tine şi vino la raion.

MAGDALENA : Vin...

COSTICĂ : Nu acuma... La şi jumătate. Te bag eu peste rînd. (Ceas.) Am întîns-o.

(Salută şi dispare, în timp ce sectorul din dreapta al scenei se luminează, înfăţişînd biroul Şefului sectorului suflete de la sfat, alcătuit dintr-o masă cu sertare, scaune normale, un fişier, un dulap cu dosare, un grafic foarte vizibil indicînd mersul felurilor activităţi [pe rubrici : calomnie, intrigi, gelozie, suspiciune, egocentrism etc.], o lozincă : „Țineți-ne de vorbă, sîntem în întrecere“ și un etc. care îngăduie regizorului numeroase libertăți de exprimare. Se intră prin dreapta. În clipa cînd biroul este luminat pe de-a-ntregul, la și în față se află Șeful și Costică.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mai repede, Costică. (Ceas.) Trebuie să predăm raportul pînă mîine la 12.

COSTICĂ : Sectorul birocrație l-a și dat la dactilografă.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cred și eu. Cu doisprezece oameni pe schemă... În sfîrșit... Iar mă enervez. Simt cum îmi sare țandăra. Anghelache s-a întors ?

COSTICĂ : Luni. Mai are două zile de anul trecut.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Hm ! Te ascult... (Ia note, în timp ce Costică vorbește răsfoind diferite dosare.)

COSTICĂ : Nu știu cum să încep...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mă interesează calomnatorii. Dă-i bătăie !

COSTICĂ : Așa... Calomnii... 24... În august am avut 19.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Era lumea plecată la mare. (Notează.) Așadar, crește cu 20%.

COSTICĂ : Intrigi — 20. (Vesel.) Luna trecută au fost 24.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Bun. Scade cu 20%. Bîrfeli ?

COSTICĂ : 1 204.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Staționar... Mai departe : certuri între părinți și copii...

COSTICĂ : 400.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Certuri între prieteni.

COSTICĂ : 4 000.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Certuri între soț și soție.

COSTICĂ : Se calculează la mașina electronică.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Împăcări între soț și soție.

COSTICĂ : E una pe Căderea Bastiliei... dar nu sînt sigur. Aștept un telefon pe la prînz.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Verifică. Nu vreau decît cifre verificate.

COSTICĂ (jignit) : Îmi pare rău.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Costică...

COSTICĂ : La ordin !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cum stăm cu nepăsarea ?

COSTICĂ (exasperare) : Iarși ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ai ?

COSTICĂ : Păi nu s-a definitivat în ultima ședință de birou că nepăsarea ține de sectorul birocrație ? Noi sîntem profilați pe suflet. (Pe degete.) Nepăsarea — vino mîine, disprețul față de om au trecut la tovarășul Pitei.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Provizoriu, Costică, pînă la reorganizare.

- Trebuie totuși să urmărim problema în continuare.
- COSTICĂ :** Apropo, tovarășe, e adevărat ce se-aude ?
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Cu reorganizarea ?
- COSTICĂ :** Spun băieții de la propagandă că se desparte sectorul în două : un sector suflețe și unul nou, contra prostiei, cu șase oameni pe schemă.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Zvonuri. E un proiect, într-adevăr, mai vechi, dar se freacă de vreo doi ani. Până se aprobă...
- COSTICĂ :** Și că ați veni dumneavoastră... că-l pune pe tovarășul Benedict la suflețe.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Vezi-ți de treabă... Nu las eu dragostea din mină. De-abia am prins cheag aici și... Uite, vezi, cu asta nu mă împac eu : cu fluctuația de cadre. Cum s-a familiarizat omul așa... puțin... cu munca, hop... îl și muți, la dracu-n praznic. Nu e bine... De altfel, trebuie să fiu nu știu cum ca să primesc la contra prostiei. Acolo îți rupi gîtul în douăzeci și patru de ore... Da' nu se face. Nu, că eu așa fi simțit (*gest*), eu am nas...
- COSTICĂ :** Tovarășe... (*incurcat*) ăla... (*bîguie*).
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Am terminat. (*Ceas*.) Trebuie să dăm drumul la audiențe.
- COSTICĂ :** Totuși... (*Semn : o clipă.*)
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Ce e ?
- COSTICĂ :** Aș vrea să-mi fac auto-critică.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Nu acuma, așteaptă oamenii în anticameră.
- COSTICĂ :** Mă apasă.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Un minut. (*Pe ceas.*)
- COSTICĂ :** Să vedeți, eram în muncă de teren cu rămășițele șovinismului, naționalism, chestii, pe o sesizare — e unul de la Aprozar care-l înjură toată ziua pe un puști că taică-su e țigan, în rezumat, puștiul nu mai are viață... L-am chemat în stradă pe individ, l-am lămurit o dată, l-am lămurit de două ori, eu însăși, știți, sînt mai slab la ideologie și i-am scăpat un croșeu pe stînga...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Numai unul ?
- COSTICĂ :** În general, da. Cetățeanul a scos briceagul, atunci eu m-am apărut...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Am înțeles : cînd iese din spital ?
- COSTICĂ :** Marțea viitoare.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Așa devreme ? Ai îmbătrînit, Costică.
- COSTICĂ :** Țista sînt eu — calitate și lipsuri. Îmi iau însă angajamentul...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Lasă matal angajamentele... (*Costică, făgăduieli.*) ...Mai discutăm noi chestiunea asta.
- COSTICĂ :** Dar... vă rog... la nivel de sector.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Să vedem. Oricum, în loc să pierzi nopțile la bufetul „Bumbestii”... mai bine... ți-ai ridicat nivelul.
- COSTICĂ (meccanic) :** Are un Șidvei de 14... Eu, nopțile ?
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Eu le văd pe toate... Nu-mi scapă nimic.
- COSTICĂ (smerit) :** Pot să mă duc în probleme ?
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Du-te... și cheamă pe... (*Descifrează greu.*)
- COSTICĂ :** Știu.
- (*Intră, în mod foarte neașteptat, Acetrița, îmbrăcată în rochia clasică a Ofeliei, inclusiv florile respective, machiajul și disperarea.*)
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Dumneavoastră ?
- OFELIA :** Înțelege-mă...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Zilnic, între cinci și șapte...
- OFELIA :** Te-am căutat vineri.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Am fost în ședință.
- OFELIA :** Te-am sunat sîmbătă.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Am fost pe teren.
- OFELIA :** Am îndrăznit duminică.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Eram la o nuntă.
- OFELIA :** Am încercat a doua zi.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Eram la o înmormîntare.
- OFELIA :** În sfîrșit, mi s-a spus să trec astă-seară.
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (ceas) :** Veniți de la spectacol ?
- OFELIA :** Vin din spectacol... Am așteptat, înnebunită de nervi, să spună Hamlet : „Du-te la mînăstire...”. M-am aruncat într-o mașină... taxiul așteaptă la intrare... am zece minute pînă la scena a patra, iată-mă, primăște-mă, ajută-mă...
- ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE :** Te rog, liniștește-te.
- OFELIA :** Te rog, liniștește-mă... (*În loc.*) Am ajuns la capătul puterilor.

În fiecare zi sosește la teatru o anonimă. În fiecare săptămână — una la raion.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (în dosar): Două.

OFELIA: În fiecare lună — la orașenesc. Ce au cu mine? Ce vor de la mine? Se spune că mi-am otrăvit soțul cu Fenergan.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: E adevărat?

OFELIA: N-am fost măritată niciodată... Se zice că în 1952, pe când mă aflam în turneu, am furat 500 de lei din buzunarul inginerului șef de la Săvinești.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Și?

OFELIA: Săvineștii nu existau în '52... Se zice că mi-au dat să joc Ofelia pentru că m-aș... (Tuse.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (repede): E clar.

OFELIA: Nu... mărita cu directorul teatrului.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (timid): De ce nu?

OFELIA (rece): Avem directoare... Se spune că mă culege miliția din șanțuri, că fac contrabandă de ceasuri elvețiene, că mi-am falsificat actul de naștere, ascund un criminal de război pe balcon, am o verișoară la Singapore și un unchi în guvernul lui Chombe. Dacă aduni toate câte mi se pun în seamă, ajungi neapărat la concluzia că sînt mai mincinoasă decît „Europa liberă“ și am săvîrșit mai multe crime decît O.A.S.-ul... Ce rău am făcut? Ce rău le-am făcut?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Unul care nu se iartă: ai avut succes.

OFELIA: Doamne, cine m-a pus?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ei, ce-și face omul cu mîna lui...

OFELIA: Salvează-mă! (În genunchi.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: A-cuma vii? Trebuia să te gîndești înainte de... (Gîndire necăjită, plină de căutări.)

OFELIA: Nu mă lăsa! (Speranță.) Ei?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Lăsa-mă să mă adun... așa... (Revelație.)

Te-ai gîndit vreodată la o cădere? Joci prost, publicul fluieră, a doua zi ești simpatizată.

OFELIA: O clipă m-a bătut și pe mine gîndul să...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Și?

OFELIA: N-am izbutit. Nu pot să joc prost. Nu știu să joc prost. (Aproape lacrimi.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (încurajator): Ai încercat?

OFELIA: Am încercat să încerc... dar... (Plînge.) E foarte greu.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu mai plînge. Simt că... mi se sfîșie inima. (Pauză.)

OFELIA (timid): O altă cale mai ușoară nu s-ar găsi?... Am auzit că la dumneavoastră se fac minuni... Mi-a spus Vasilescu de la estradă... că...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Po-vești. Tovarășă, eu sînt responsabil cu fericirea, nu cu utopia. Glorie... fără... fără ce ai dumneata... nu s-a pomenit de cînd pămîntul, așa cum n-au văzut oamenii nicicînd lumină fără umbră. Umbra aceasta, să știi... o să te însoțească pînă la capătul vieții, neșovăitoare, neclintită, neîndurată.

OFELIA: Și chiar nu e nimic de făcut?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Merge greu. Nimeni și nimic n-a izbutit să ucidă o umbră.

OFELIA (se ridică): În cazul acesta...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Se pare că există în matematică niște ecuații al căror X nu poate fi rezolvat, și nu din pricină că savanții ar fi fost neputincioși să afle soluțiile, ci pentru că ecuațiile acestea sînt astfel alcătuite încît nu pot fi dezlegate. Totuși...

OFELIA: Totuși... există un totuși...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Totdeauna... În octombrie avem conferința pe țară pentru combaterea calomniei. Vin și specialiștii din afară.

OFELIA: Ca la cancer?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mai pregătiți. Se anunță cîteva referate interesante. Și trag nădejde să putem pune în practică vreo două-trei metode noi.

OFELIA: Și pînă atunci?... Un sfat, măcar un sfat...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Joacă bine. (Scurt.) Arta e război.

OFELIA: La revedere. Trebuie să intru în scenă... (Iese.)

(Șeful sună să intre următorul solist. Acesta este un bărbat fără vîrstă, pozitiv la înfățișare, măcinat la expresie. De la începutul scenei pînă aproape de sfîrșitul ei, Șeful va răspunde destul de laconic și de imprecis interlocutorului, poziția lui față de reclamant fiind nedefinită... Abia la ultimele propoziții vom avea prilejul să ne dăm seama de gîndurile care circulă în capul Șefului.)

INOVATORUL : Bună seara.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ia loc*) : Poftiți !

INOVATORUL (*se așază*) : Se poate fuma ? (*Scoate o țigară.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ori-
cît. (*Îi oferă foc de la brichetă.*)

INOVATORUL : Mulțumesc. (*Tăcere.*)
Se poate vorbi ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ori-
cum.

INOVATORUL : N-aș vrea să mă în-
țelegeți greșit...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*sum-
bru*) : Voi încerca.

INOVATORUL : Dacă am venit la
dumneavoastră e pentru că simt că...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*semn
aprobator*) : ...

INOVATORUL : Eu vin la Sfat, din
cinci în cinci ani doar. Când îmi
ajunge pînă aici. (*Git.*)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Prea
sus...

INOVATORUL : Am făcut o inovație.
Nu știu dacă e bună, nu știu dacă e
rea. Am... așa... un fel de nesiguranță
atunci cînd lucrez, și lucrez destul
de chinuit... Dar în sfîrșit, se întîm-
plă, am încercat să fac o inovație.
Eu lucrez cam greu... inovația des-
pre care vă vorbesc... mă urmăriți ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ei,
au și alții...

INOVATORUL : Întocmai. Mi-a trecut
prin cap acum vreo cinci ani. Poate
șase. Nu, exagerez, cinci. În '57,
toamna. Mi-a venit... știți... o idee,
am scris cîteva rînduri despre ea la
gazeta de perete a uzinei, secretarul
de partid, unu' Radu, a sărit în sus,
zicea că e grozavă, dă-i bătaie — alții
la fel, eu m-am pus pe lucru, dar
la un moment dat m-am oprit...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De
ce ?

INOVATORUL : De ce ? Nu-mi dau
seama. Poate că nu era ideea destul
de coaptă. Poate nu eram eu destul
de copt. Poate m-am încălțit prea
în calcule. Oricum, am lăsat-o cîțiva
ani. Între timp, m-am apucat de alta.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Deh...

INOVATORUL : De altă inovație. De
altă inovație, mai bine spus, una care,
așa spun tovarășii, e prețioasă...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Asta
e bine.

INOVATORUL : O scurtez.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Și
asta e bine.

INOVATORUL : Prin februarie m-am
apucat din nou de ideea veche, cu-

noscută cîtorva din uzină și aștep-
tată. Și a mers. Greu. Dar a mers.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*a-
probă*) : Dumneata ai mers, nu ea.

INOVATORUL : Eram aproape gata,
rugasem dactilografa să vină după
amiază să bată la mașină primele
pagini, făcusem chiar prinsoare cu
niște prieteni că isprăvesc pînă la
1 iulie, cînd deodată... cînd deodată
a năvălit, ca lupul iarna, infometat,
unul Vencu, înfățișînd, foarte gră-
bit, la cabinetul tehnic, un fel de
inovație pornită de la ideea mea.
Ați auzit de Vencu ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*afir-
mație*) : Prea multe.

INOVATORUL : E vechi. E cunoscut
de noi toți. Dar nu de toți, pare-se.
Din păcate. Cînd n-are o idee, și
n-are niciodată de fapt, fură. Cînd
se ridică cineva cu o lucrare, îl
mușcă, neîndurînd în nici un chip
„conurența“. Cînd simte în aer o
demascare, cade la pat, perpelindu-se
că e bolnav foarte, ca să-l cruțe
tovarășii. Îl știți pe Vencu ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*scoa-
te o fotografie din fișier*) : E urît...

INOVATORUL : E destul de cunoscut
în raion. Și în același timp, destul
de puțin cunoscut. E cel mai minci-
nos om din cîți mi-a fost dat să
întîlnesc în viața mea. Minte dimi-
neața, la prînz, după-amiază, seara,
minte acasă, la uzină, la raion, minte
cînd e treaz, minte în somn, va minți
și în mormînt. Ar trebui să-l lămu-
riți, să faceți ceva...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*ne-
gație hotărîită, rea*) : Nu.

INOVATORUL (*derutat*) : Ah, în cazul
acesta, vă rog să mă iertați. Crezu-
sem că sînteți responsabil cu sufle-
tele.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cu
sufletul dumat, nu cu al lui.

INOVATORUL : Atunci pentru ce nu
vreți să-l lămuriti ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mai
tîrziu. După ce iese din pușcărie.
Următorul !

(„Următorul“ este un copil. Un băiat
de zece ani, candid, candoare. Un băiat
care pune întrebări.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE (*in-
tors cu spatele la ușa, nu-l vede*) :
Cinci minute. (*Se întoarce, l-a văzut.*)
Zece.

COPIIUL : Nene, sufăr.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ești
un copil precoce.

COPILUL : Sufăr, nene. Avem un vecin care nu ne dă pace nicidecum. Țipă mereu. Dimineața, când îmi iau cafeaua cu lapte, bate cu pumnii în perete. După-amiază, când îmi fac lecțiile, urlă ca lupii iarna în pădure. Seara, când trebuie să mă culc, ne amenință cu judecata. Sint foarte amărit.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Vecinul ăsta al tău lucrează undeva ?
COPILUL : Nu prea.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : E mulțumit ?

COPILUL : Cum ați ghicit ? Nu e.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Copiii are ?

COPILUL : N-are...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce face toată ziua ?

COPILUL : Zice : dacă.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce zice ?

COPILUL : Dacă...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ah...

COPILUL : Dacă ar fi fost așa... Dacă aș fi fost așa... Dacă n-ar fi fost așa... Dacă n-aș fi fost așa... Și eu spuneam dacă... mai de mult... Când eram copil. De fapt, ce înseamnă „dacă“ ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nimic. „Dacă“ nu înseamnă nimic. Când îl întilnești, ocolește-l. Când îți se așază în cale, feri în lături. Când îți apucă mâna, plesnește-l.

COPILUL : Așa voi face. *(Pauză.)*

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Iar subsemnatul se va deplasa *(consultă agenda)* săptămîna viitoare pe teren să ia măsuri. Mai vrei ceva ?

COPILUL : Da, să știu.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Să știi ce ?

COPILUL : Să știu de ce țipă...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : De plăcere.

COPILUL : Mi-e nu-mi face plăcere să țip. De ce țipă ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : De nevoie.

COPILUL : Eu n-am nevoie să țip. Eu vreau să mă plimb cu bicicleta la Băneasa, să văd filme pe bulevard, să joc fotbal, să citesc, să privesc la televizor. Vecinul nostru țipă. De ce țipă ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Pentru că vrea să fie auzit.

COPILUL : Dacă ține cu tot dinadinsul să fie auzit, de ce nu cîntă ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : El n-are voce.

COPILUL : Atunci de ce nu ține o conferință ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : El n-are nimic de spus. El nu e nimic.

COPILUL : Atunci să tacă, să se potolească, să priceapă că nu e nimic.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nimeni nu va mărturisi pe lumea asta că e nimic.

COPILUL : Vai, ce puternic e nimicul...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu e puternic, e primejdios.

COPILUL : Să veniți mai degrabă pe la noi. Miine. Astăzi. Ieri... Mi-e frică de nimic.

(Cînd iese, se ciocnește de Horațiu, care dă buzna, cam amețit de oarecare alcooluri, în încăpere.)

HORAȚIU : Dă-mi îndărăt femeia !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu-i aici.

HORAȚIU : Dar unde e ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu știu.

HORAȚIU : Ba știi. Tu le știi pe toate.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Încă nu. N-am greșit destul.

HORAȚIU : Dă-mi îndărăt femeia... E femeia mea ! *(Pumn în masă.)*

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (negație) : Țț...

HORAȚIU : Poate-i a ta...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nici.

HORAȚIU : Atunci, a cui e ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu-i a mea. Nu-i a ta. Este a ei.

HORAȚIU : Și ce face ea cu ea ? Ea n-are nevoie de ea. În schimb, eu... eu am...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eu, eu, eu... Cel dintîi cuvînt pe care-l rostești — și ultimul. Eu, eu, eu... Cu asta începi, cu asta sfîrșești. Îmi, îmi, îmi. Alte vorbe nu mai știi, alte silabe nu-ți vin la îndemină. Mie, mie, mie... Așa te trezești dimineața, așa adormi seara. Meu, meu, meu... Lumea ta e un pronume.

HORAȚIU : Nu-i adevărat... Eu țin la Magdalena. Nu vreau s-o pierd.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Și la ceasul de aur îți mult. Nespuse de mult. N-ai vrea să-l pierzi.

HORAȚIU : Am grijă de ea.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : În același chip în care te-ngrijesti de bunăstarea hainelor dumitale.

HORAȚIU : I-am dăruit, cînd a implinit 25 de ani, o...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : În aceeași zi în care ai cumpărat pînză

penru fotolii. (*Filiiie niște hirtii.*)
Am documente...

HORAȚIU: Cînd a fost bolnavă, am suferit.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cînd ți s-a stricat Wartburgul, ai plîns. (*Filiiie o fotografie.*) Am fotografii. (*Scoate o brichetă din buzunar.*) Frumoasă brichetă — nu-i așa? M-a costat ochii din cap, întreținerea ei — benzină, piatră — mă costă iarăși cite ceva, m-am legat de ea, țin foarte mult la ea, am nevoie de ea, noaptea mai cu seamă, cînd sînt singur și nu găsesc chibrituri prin casă, m-ar amări s-o pierd, dar niciodată n-am întrebato ce mai face. Cred, de altfel, că nu face nimic. Obiectele nu există. Părerile ei despre încetarea experiențelor nucleare mă lasă rece. Socot, de altfel, că nici nu are păreri în domeniul sus-amintit... Poate se plictisește... bunul meu... drag foarte și de preț... Ei și? Nu joc pinaclu cu bricheta...

HORAȚIU: Am fost în toate serile la ea...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dar locuiești în tine. (*Actorule, rostește rar și subliniat această replică.*)

HORAȚIU: O iubesc, jur pe tot ce am mai sfînt, o iubesc.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu ca îndrăgostit, ca proprietar... Aș dori să-ți atrag atenția în modul cel mai civilizato cu puțință că proprietatea particulară asupra moșilor, fabricilor, băncilor, mijloacelor de transport, femeilor... (*tuse*) și, să nădăjdum, a bărbaților, a fost desființată.

HORAȚIU: Minti!

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*aspru*): Eu nu mint niciodată...

HORAȚIU: N-am văzut nicăieri o asemenea hotărîre...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: E tipărită sub numele de „Programul partidului...” Așadar, ca să ne întorcem la chestiunea în speță, vreau să te încredințez că am studiat cu cea mai mare atenție cazul dumitale, precum și plîngerea anexată la dosar. (*În timpul expunerii, Șeful sectorului suflete va minui într-adevăr un dosar ca toate dosarele.*) M-am sfătuit cu tovarășii din sector, am discutat materialul în biroul raional, mai mult chiar, am cerut avizul comitetului orășenesc.

HORAȚIU: Pină acolo ați ajuns!

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Fericirea se discută la nivel înalt... Cercetînd, analizînd, verificînd și răs-

cînd pe toate fețele, am ajuns la concluzia că ești vinovat de o seamă întregă de păcate, dintre care cel mai grav îl constituie jaful.

HORAȚIU: Nu sînt hoț! Nu-i ade-vărat! Nu cunosc!...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: A cunoaște înseamnă a recunoaște... Ești un hoț, domnule Horațiu...

HORAȚIU: Dovada!

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (*scoate o foaie de dosar*): Iat-o...

HORAȚIU: Țsta-i un petec de hirtie...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Scri-să... E un tabel. E (*citește*) un tabel privind lucrurile furate de cetățeanul Horațiu I. Horațiu, în perioada 1 februarie-1 septembrie anul curent... de la tovarășa... să-i mai rostesc numele? Tabelul acesta cuprinde, ordonate și sistematizate prin truda colaboratorului nostru Costică, ale cărui talente administrative sînt mai presus de orice îndoială, toate surfurile răpitate din pricina crizelor de nervi ale domnului Horațiu, toate ceasurile bune jefuite din pricina stărilor negre ale domnului Horațiu, toate prietenii alungate din pricina lăcomiei domnului Horațiu — care nu lasă altor pămînteni nici un pogn din sufletul achiziționat cu atîta cheltuială —, toată încrederea, puterea de muncă și îndrăzneala gîtuite din pricina spaimei și urii... vădite de domnul Horațiu la adresa năzuinței semenului său colonizat de a înfăptui ceva mai de preț pe acest pămînt, toate zilele pe care le-ai stors picătură cu picătură, pentru a-ți potoli foamea, toate nopțile, pe care le-ai sorbit, picătură cu picătură, pentru a-ți potoli setea..., precum și altele, nenumărate la număr, alcătuint avutul personal al tovarășei despre care discutăm. Ești mai mult decît un hoț, domnule Horațiu, ești un exploatator. Ești ultimul exploatator din Republica Populară Romîna.

HORAȚIU: Nu îngădui nimănuui să se amestece în treburile conștiinței mele.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Conștiința este a dumitale, roadele ei — ale tuturor.

HORAȚIU: Nu aflasem.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Scrie pe toate zidurile. Conștiința e în planul de stat.

(*Costică viră capul prin deschizătura ușii, dar și-l retrace repede.*)

HORAȚIU: Am plecat. Dar mă voi întoarce. Fără doar și poate. Eu mă întorc întotdeauna în locurile de unde am fost izgonit.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Te aștept: am nevoie de un dușman.

(Costică se năpustește alarmat peste cei doi, făcând semne conspirative Șefului.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (se ridică): Ce e?

COSTICĂ: Vă cheamă președintele la o ședință-fulger. *(La ureche.)* Îl freacă pe șeful de la construcții.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai luat și tu cuvântul?

COSTICĂ: Eu nu mă vîr printre giganți, eu stau în banca mea.

(Șeful iese, rămîn în scenă Costică și Horațiu.)

COSTICĂ: Ce făcuși, frate? L-ai înfuriat pe Șef... Era cu capsă pusă...

HORAȚIU: El? Eu...

COSTICĂ: Eu ți-am spus. Ți-am vorbit metodic. N-ai vrut să m-ascuți. Asta te ia la început cu originea omului, Gagarin, profesorul Petrucci și taman cînd îl simți mai în propagandă, te întoarce o dată pe plătit... E tip greu... A fost om de șantier... Bumbești... Bumbești-Livezeni... În '48...

HORAȚIU: Aicea nu e șantier. *(Dă să plece.)*

COSTICĂ: Domnu' inginer...

HORAȚIU *(oprît)*: Ai?

COSTICĂ: Este.

HORAȚIU: Zău! Nu se vede.

COSTICĂ: Nu se vede, dar este... *(De la om la om.)* Eu îți vorbesc prietenește... Am un cumnat la președinție, care mi-a lămurit totul negru pe alb. *(Pe degete.)* Va să zică, întîi a fost industrializarea. S-a rezolvat? S-a rezolvat. După aceea, s-a pus problema colectivizării. Ai fost la sesiune... *(Mina pe reverul hainei.)* Băiatu' are medalia... S-a rezolvat. Acuma ce a mai rămas? Morala. *(Precauție.)* Ești în stare să păstrezi un secret?

HORAȚIU: Spune.

COSTICĂ: Dar n-ai auzit de la mine.

HORAȚIU: Spune odată!

COSTICĂ: Dacă scapi o vorbă, m-ai vîrit în mormînt. *(Privire în jur.)* S-a dat drumul la morală.

(Costică, cu fața spre ușă, percepe chipul cam nerăbdător al Magdalenei.)

Îi face semn să dispară și dă să-l scoată pe Horațiu din încăperie.)

COSTICĂ: Fugi, că se-ntoarce șeful... *(Îl conduce grijuliu.)* Să nu te ciocnești de el. *(Horațiu, mirat, o apucă la dreapta, dar Costică îl răsucește spre viceversa.)* Vireaz-o pe stînga. Așa... Să fii cuminte. *(După ce a dispărut Horațiu, Costică o cheamă disperat pe Magdalena, care intră cam speriată.)* Vîno. Așteaptă-l aici, că trebuie să se întoarcă acușica... Și fii concentrată. Fără introducere. Intră direct în fond. *(Se aud pași.)* Costică dispore vigilant; intră Șeful, fără a se întîlni cu subalternul său.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Lume nouă... Ce vînt te aduce pe la sfat?

MAGDALENA: Gore...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(ce mai vrei?)*: După cite știu, a venit.

MAGDALENA: După cite știu, a plecat.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu...

MAGDALENA: Ba da. A fugit.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(înăuntrul)*: Și el? *(În afară.)* De ce?

MAGDALENA: Nu știu.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Minți... și întotdeauna...

MAGDALENA *(mărturisiri complete)*: A plecat pentru că n-a înțeles.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Hm... Îndeobște, oamenii fug, cînd au înțeles... Ce n-a înțeles?

MAGDALENA: Că eu... *(greu, greu)* îl... că... adică... eu am pentru el... adică... simpatie...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: I-ai spus că... îl... că... adică... ai...

MAGDALENA: I-am spus.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: În față?

MAGDALENA: În spate.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Direct?

MAGDALENA: Indirect.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: De ce?

MAGDALENA: Ei, și dumneata...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(fierbere)*: ...Și cum l-ai făcut să priceapă că îl iubești?

MAGDALENA: I-am spus că... iubesc pe altul.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(mîinile la cap)*: Asta se cheamă indirect?

MAGDALENA: Pe altul... adică o imagine...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ne îndrăgostim de imagini și divorțăm de ființe vii.

MAGDALENA : Vreau să zic, de un cosmonaut.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (în picioare) : Tovarășă Magdalena, m-am săturat. Sfatul popular al raionului „30 Decembrie” s-a ocupat de cazul dumitale cu răbdare și conștiinciozitate. Cei mai buni activiști din sector și-au risipit vremea și nervii ca să te aducă pe calea cea bună. Personal, m-am chinuit cu dumnea-ta cum nu știu să mi se fi întâmplat de prea multe ori în viață. Ei bine, m-am plictisit. Am ostenit. Am îmbătrînit. Înțelegi ? Am îmbătrînit... Din clipa de față, misiunea mea s-a terminat. Cazul Magdalena este închis, dosarul 207 va pleca la arhivă. Uite-te bine. Uite-te în ochii mei și ține minte ce-ți spun. Din clipa de față, legăturile dumitale cu sectorul nostru au luat sfârșit. Din clipa de față, eu, șeful sectorului suflete, am dispărut, o dată pentru totdeauna, din viața dumitale.

MAGDALENA : Și spuneai că mă înțelegi.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Înțeleg multe, dar accept puține.

MAGDALENA : Nu mă lăsa singură... Sufăr...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Îți retrag dreptul la suferință. Durerea este privilegiul oamenilor serioși. (Și în semn că întrevăderea a luat sfârșit, se pune pe studiat unele dosare... Dar Magdalena nu pleacă.) Te rog să mă lași... Am treabă. (Privirea în jos, iarăși pe dosare. Ea tușește.) Ce mai vrei ?

MAGDALENA : Să vină Gore. (Pumni mici în masă.) Vreau să vină Gore !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu stă în puterile mele. (Dosare.)

MAGDALENA (parcă eu nu știu) : Cînd vrea raionul...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Îmi scoți peri albi. (Dosare.) Și măcar dac-aș ști unde locuiește...

MAGDALENA : La hotel.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (telefon) : La care hotel ?

MAGDALENA : Habar n-am... Nici el nu știa încă. A fost chemat urgent la București... la raion... e vorba de o ședință sau așa ceva...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (lasă receptorul) : Cum să-l găsesc ? Tot Bucureștiul este în ședință... Și măcar dac-aș ști cum arată la față...

MAGDALENA : Arată bine...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu te-am întrebat ce gîndești despre el,

țiam cerut să mi-l descrii. Cum arată la chip ? E blond, brun, înalt, scund, slab, gras ?...

MAGDALENA : Cam pirpiriu.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : E suplu, asta-i altceva... Poartă muștață, nu poartă, are ochi negri, albaștri, căprui...

MAGDALENA (se ridică puțin pentru a privi în ochii interlocutorului) : Căprui.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Așa... Acum încearcă să precizezi două-trei amănunte. Ceva mai izbitor, o particularitate pe care n-o întâlnești la fiecare pas. O trăsătură neobișnuită.

MAGDALENA : Neobișnuită !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Sau mai rară...

MAGDALENA : Farmecul...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Farmec au mulți.

MAGDALENA : Da, dar nu ca el.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Fie... S-o luăm altfel... Nu te mai gîndi la însușiri, gîndește-te la defecte. Toată lumea are cîte un cusur. Și tu, și eu, și el.

MAGDALENA : El n-are...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mie poți să-mi spui...

MAGDALENA : Ha, ha !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : De ce rîzi ?

MAGDALENA : E foarte greu de lămurit.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Și foarte greu să-l găsim în condițiile astea... (Pauză.) Ascultă, tovarășă Magdalena, ești atît de îndrăgostită de Gore încît nu-l cunoști ?... (Pași... pași... revelație.) O fotografie măcar. Dac-ai avea o fotografie...

MAGDALENA : Am. (Scoate o fotografie din geantă.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (ia loc pe scaun, examinînd documentul) : Drăguț băiat... Acum înțeleg de ce se dau în vînt toate fetele după el...

MAGDALENA : Știi ceva ?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : La noi se lucrează organizat. (Arătînd dulapurile cu dosare.) Fiecare caz cu dosarul corespunzător. Sistematic și în ordine alfabetică. Cînd vreau să aflu ceva despre viața sufletească a cetățenilor care mă interesează, mă ridic de pe scaun, fac doi pași (ceea ce și face) și caut la litera respectivă. Go... Go... (Vorbînd, scoate cîteva dosare.) Gologan Au-

rel... Gonciu... Gorașe... (Dosarele toate sînt subțiri, cuprinzînd, după cum se înfățișează extrem de vizibil publicului, cîteva file doar.) Așa... Gore. (Scoate și pune pe masă un dosar de șapte ori mai voluminos decît precedentele, apoi, sub privirea înlemnită a vizitatoarei, răsfoiește dosarul, punctîndu-și lectura cu exclamații de mirare — invdie și scărpinat în cap.) O viață... sufletească destul de... bogată. (Murmur.) Pirpiriu, ai? (Iarăși lectură, apoi brusc.) Voiai să fii prima?

MAGDALENA: Prefer ultima.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (caută ceva într-un sertar de jos și, deodată, în timpul acesta Magdalena dă să citească anume file din dosar, o lovește peste mînă, ridicînd capul, muștrător): Dumneata ai auzit vreodată de păstrarea secretului de stat? Vezi, că după aceea mă supăr... Și-acum du-te acasă...

MAGDALENA: Așa... fără rezolvare? ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Du-te acasă. Vei primi un semn de viață din partea mea.

MAGDALENA: Sigur?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Eu nu te-am înșelat niciodată. (Sună.)

MAGDALENA (ieșind): La revedere.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: La revedere.

(Magdalena iese pentru a reveni după cîteva clipe în camera ei, acum luminată în paralel cu biroul șefului. Urmărîndu-î mișcărilor, ea le va comenta.)

MAGDALENA: Iubitule... Iubitule, s-a lăsat noaptea. E tîrziu. (El se uită la ceas.) Ești ostenit. (El — gesturi de oboseală, se așază pe scaun, cercețează un caiet.) Nu mai citi. E tîrziu. Ai să adormi pe caiet. (Gesturi mereu în paralel cu vorbele Magdalenei.) Haide, îmbracă-te și du-te acasă. Tu n-ai casă? Sau pe tine nu te-așteaptă nimeni niciodată? La urma urmei, ar trebui să se ocupe cineva și de sufletul responsabililor cu sufletele... (El bea cafea.) Altă cafea. A cincea? A șaptea? Și după aceea te miri că nu dormi noaptea. Sau tu nici nu vrei să dormi? Ori nu știi... Umbli prin odaie pînă la patru dimineața, răsfoiești o carte, ascuți muzică, dar încet ca să nu se trezească vecinii, gîndești singur, vorbești singur. Cu cine vorbești? Cu ce? (El: rîs interior sonor.) Și

figură?... Patru pachete pe zi. Unde-o să ajungi? (El, gest: prostii.) Tu arunci oamenilor soare și te hrănești cu fum. Ți-ar trebui o... (Pauză.) Să faci ordine în viața ta. (El, gest: lasă.) Nu s-a găsit încă femeia? Mai discutăm noi... (Tare.) Auzi, mai discutăm noi... (Tare.) Auzi, mai discutăm noi... Iubitule, e noapte... Hai... pleacă. (El tresare.) Iubitule, e noapte... Hai, vino... (El — același joc.) Închide caietul, închide cifrele, închide sufletele noastre în casa de fier... Să nu le fure cineva. (El execută, în paralel, mișcărilor corespunzătoare, dar, o clipă de șovăire, a uitat ceva, scoate, din nou, caietul, parcă întru verificarea unei cifre.) Ai uitat ceva? Mereu uiți cite ceva... Fii mai organizat. (El caută prin sertare, scoate hîrtii, confruntă fraze.) Mai calm, mai stăpînit. (El mirie.) Și fără nervi. (Șeful sună.)

MAGDALENA: Las' că vine Costică și dezleagă încurcăturile din raport. Presupunînd că ar fi vreo încurcătură. (El — da.) Apropo, cum stăm cu dragostea pe septembrie?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (cîtînd): Oof, doamne... (Taie, numără, scrie.) Optzeci și șapte...

MAGDALENA: Optzeci și șase. Al 87-lea s-a lămurit...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (tresare, ca și cum ar fi auzit ceasul): Optzeci și... (numără) șapte...

MAGDALENA (șoptind): Șase...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (irtat, mai numără o dată și strigă): Costică! (Sus-numitul irumpe în încăperea.) Optzeci și șapte sau optzeci și șase?

COSTICĂ (mestecînd): La ură personală?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: La dragoste chinuită.

COSTICĂ: Optzeci și șapte.

MAGDALENA (tare și îngroșîndu-și vocea ca și cum ar voi să le facă bărbaților o farsă): Optzeci și șase.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ho-tărăște-te, 87 sau 86?

COSTICĂ: 87. V-am spus...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai zis întîi 86.

COSTICĂ: Eu? Poate vi s-a părut...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu sînt omul vedeniilor. (Scrie.) Va să zică, 87...

MAGDALENA (tare): 86. Unul s-a rezolvat...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (salt): Cît ai băut?

COSTICĂ (revoltă): Niciodată în orele de producție. (*Vine spre Șef și deschide gura.*) Verificați personal.

(*Șeful nu mai înțelege nimic. Costică nu mai înțelege nimic; se uită lung, lung, la Șef, și în atitudinea lui se va remarca o undă de alarmă umană.*)

COSTICĂ: Tovarășe...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai?

COSTICĂ: La 15... vreau să spun când se întoarce tovarășul Benedict, plecați dumneavoastră în concediu...

Mă gândeam, de fapt, la odihnă...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (fix în ochi): Posibil...

COSTICĂ: Dacă vă duceți la Timiș, e finul meu acolo... are un vin cinstit de Pietroasele... pui în fiecare zi la țigla, ouă proaspete, de la cuiabar, o bucătică de caș, muntele — munte, vii alt om.

MAGDALENA (ca mai sus): Prostule...

COSTICĂ (îngheață): Îmi pare rău, tovarășe, eu nu sînt tare la (*dificultate*) empiriocriticism... dar am o demnitate.

(*Șeful e uluit, Costică face stînga împrejur și se îndreaptă grav spre ieșire.*)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (îl cheamă speriat): Costică! (*Dar Costică își vede de drum.*) Tovarășe

COSTICĂ! (*Disciplinat, interogatul se răsuțește brusc, înfățișînd superiorului un chip de piatră rănită.*) Vii cu mine la Timiș. (*Costică tresare.*) Vorbești la telefon cu nașul tău...

COSTICĂ: Fin...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE:

Fin... Bineînțeles. Spune-i să pregătească două camere, cele mai bune, că aterizăm la 15. Jucăm table... Nimeni nu citește, nimeni nu gîndește, nimeni nu vorbește. Jucăm table o lună de zile. Înțeles?

COSTICĂ: Nu v-am contrazis niciodată.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: La revedere. (*Costică face stînga-mprejur.*) Costică! (*Figură inversă.*) Știi table?

COSTICĂ: Sînt din Brăila. (*Iarăși stînga-mprejur și înainte spre ieșire.*)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (oprindu-l din nou): Costică! Te duci direct acasă. Și dormi bine. Și... (*Același joc.*) Mîine dimineață vii mai tîrziu. (*Costică — același joc.*) La șapte. (*Costică iese.*)

(*Șeful se pregătește de plecare. Afară — se vede, se simte — plouă. Șeful se uită la ceas, își îmbracă fulgarinul, aprinde o țigară.*)

MAGDALENA: Plouă, dragul meu.

Nu ieși cu capul gol în stradă. O să-ți cumpăr o pălărie. (*El: gest, nu.*)

Sau un basc... (*Din buzunarul fulgarinului cade un ziar, dar cetățeanul rămîne indiferent.*) E „Informația“

de azi. (*Șeful tresare și se întoarce, ridicînd gazeta. Stinge o lumină, alta.*) Ai uitat lampa de birou. Ca întotdeauna. (*Mișcare corespunzătoare, o ultimă privire aruncată încăperii.*) Îl iei pe 37? (*El: nu.*) Nu mai merge. S-a retras. Toate autobuzele dorm...

Și plouă... Și plouă... (*El iese.*)

(*Lumina din birou se stinge, treptat. Acum se luminează puternic, dar nu excesiv, odaia. Singură în scenă, Magdalena se pregătește de culcare. Își desface părul, se privește în oglindă, cînd, așteptat sau neașteptat, intră Gore.*)

GORE: E voie?

MAGDALENA: Da.

GORE: Deranjez?

MAGDALENA: Nu... (*Pauză.*) Cauți ceva?

GORE: Valiza. Am uitat aici, în grabă, valiza.

MAGDALENA: Scoate-ți fulgarinul.

GORE: Ei nu... lasă...

MAGDALENA: Ești ud, săracu' de tine, pînă la piele. De ce umbli fără nimic pe cap?

GORE: Eu nu mă-mpac cu pălăriile... Mă apasă...

MAGDALENA: Atunci, un basc.

GORE: Le pierd pe toate... bascurile și stilourile... (*Scoate un pachetel.*) Ți-am adus niște ciocolată cu lapte... (*Al doilea pachet, al treilea.*)

MAGDALENA: Mulțumesc... Ți-o fi foame...

GORE: Nu... seara nu... eu... un iaurt doar... Să nu mă-ngrăș.

MAGDALENA (îi scoate fulgarinul, ducîndu-l în vestibul): De ce n-ai luat autobuzul? Ori s-a retras?

GORE: S-a retras. Eu, dac-aș fi la I.T.B., aș pune autobuze toată noaptea... Rămîne uneori omul mai tîrziu... azi, de pildă... am umblat aiurea prin tot orașul.

MAGDALENA: N-ai fost la raion?

Te chemaseră parcă pentru treburi.

GORE: Am fost. O dată erau toți în sedință, nu se putea intra la preșe-

dinte și; pare-se că se reorganizează secțiile. Eu simt când e ceva în aer. Pe urmă, când m-am întors, pe la vreo 10, dispăruseră toți la orășeneșc. O să-l chem acasă, mai târziu, pe nea Anton.

MAGDALENA : Nea Anton ?

GORE : Președintele. El m-a ncurcat. (Scoate o telegramă.) „Vino primul tren raion. Stop. Sarcini. Anton“.

MAGDALENA : Să știi că te transferă la București. La Observator.

GORE : Vorbești prostii. Și așa sînt prea mulți. Ciudat și nea Anton ăsta... Nu ne-am mai văzut de... da... de pe șantier... Ce i-o fi venit ?

MAGDALENA (ecou) : De pe șantier.

GORE : Bun... Ei, eu am plecat. (Iarăși plecare-întoarcere.) Mă privești cam straniu.

MAGDALENA : Tu nu ești tu.

GORE : Găsești ? A, fire albe. (Mina-n păr.) Virsta-și spune cuvîntul. (Căbotin.) Loc tineretului !

MAGDALENA (pe drumul ei) : Tu nu ești tu... Tu ești altul...

GORE : Aș, de unde...

MAGDALENA (mai aproape) : Tu ești... cineva lîngă care eu... pe care eu... îl numesc Șeful sectorului suflete...

GORE : Ce imaginație... Șeful sectorului suflete... Nu există o asemenea ființă în lumea noastră, Magdalena.

MAGDALENA : Ba există. Eu știu că există. Trebuie să existe. Tu... și tu... și alții... mulți. Din ce în ce mai mulți... oameni care dau... Tu dai... Tu ești un om dintre aceștia... mulți, din ce în ce mai mulți, care dau mai mult, nesfîrșit... mai mult decît primesc.

GORE : A, nu, te înșeli... Eu... din egoism... pentru că îmi face mie (accent) plăcere... E un fel de obișnuință, așa... cum ai fuma... poate chiar un viciu... adică...

MAGDALENA : Gore, hai să bem. Vreau să beau într-astă seară un pahar. E cazul. Și timpul. (Dă să se ducă la bucătărie, dar Gore i-o ia înainte.)

GORE : Las' că aduc eu vinul. (Dispare în bucătărie, de unde vocea lui se va auzi un timp, laolaltă cu felurite zgomote.) Coniac n-ai ?

MAGDALENA : Nu știu. (Aranjînd masa.) Gore.

GORE (voce din bucătărie) : Da.

MAGDALENA : Știi că ți-am văzut dosarul ?

GORE : N-aud.

MAGDALENA : Spuneam că ți-am văzut dosarul.

GORE (uluit) : Dosarul meu de cadre? MAGDALENA (mai încet) : Un fel de cadre. (Mai tare.) E cam încărcat.

(Pahare sparte, logic, în bucătărie. Schimbarea cunoscută de lumină, a-pare, în spatele Magdalenei, Șeful.)

GORE (ca mai sus) : Am și dușmani. ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (șoaptă) : Dar și prieteni. (Magdalena, surprinsă, se întoarce.)

MAGDALENA (șoaptă) : Ce cauți aici? Nu te-am chemat.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE (la fel) : Am venit să văd dacă totul este în ordine.

MAGDALENA (la fel) : Este. Fugi...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mă duc la culcare. Succes. Și la revenire.

MAGDALENA (impingîndu-l spre ușă) : Adio...

(Între timp, ușa dinspre bucătărie s-a întredeschis, făcînd perceptibile un pantof al lui Gore și o ascultare intrigată.)

GORE (deschizînd ușa cu tava, mai larg, dar nevăzută încă) : Cu cine vorbești ? (Își face apariția, palid.)

MAGDALENA : Cu tine. (Repede.) Sînt ultimele pahare, Gore. (Îi ia tava.)

GORE : Cu mine, zici...

MAGDALENA (foarte lîngă el) : Cu tine...

GORE : Am unele motive să mă îndoiesc...

MAGDALENA : Jur...

GORE : Va să zică, eu am fost aici și tot eu am rămas.

MAGDALENA : Întocmai, iubitule...

GORE : Eu sînt și pe stradă și aici...

MAGDALENA : Așa e întotdeauna...

GORE : Iar tu mă... ne iubesti și pe mine și pe celălalt.

MAGDALENA : Numai pe tine.

GORE : Dar... sîntem doi.

MAGDALENA : Doi într-unul.

(Mașină frînată brusc în stradă. Pași pe scară. Soneria, iarăși.)

MAGDALENA (tulburată) : Asta ce-o mai fi ? (Se ridică.)

GORE : Tot eu, bineînțeles... (Elegant.) Deschide. (Ferm.) Deschide-mi. Nu-mi place să aștept.

MAGDALENA (hotărîtă) : Treci dincolo. (Îl duce, aproape cu sila, în camera din stînga, incuind ușa cu cheia, apoi, frămîntată foarte, se duce în vestibul să deschidă. Sone-

ria, încă o dată, prelung, agresiv. Auzim o cheie răsucită cu zgomot, ușa deschizându-se asemenea, pași grei de bărbat, apoi strigătul femeii. Un strigăt de Hitchcock.) Nu ! Nu se poate ! Ajutor ! (Magdalena pășește în scenă cu spatele, iar în urma ei apare Activistul de la raion.) Ajutor !... (Gore, auzind, bate cu disperare în ușă, vrînd a sări masculin în apărarea femeii adorate.)

ACTIVISTUL (reluînd mișcarea de la începutul piesei) : De ce strigi ? Doar pentru asta am venit...

MAGDALENA : Pentru ce ?

ACTIVISTUL : Pentru ca să te ajut.

MAGDALENA : Pe mine ?

ACTIVISTUL (scoate o legitimație pe care Magdalena o apucă tremurînd și o examinează, beată, pe toate fețele.)

ACTIVISTUL : Sper că n-am greșit adresa. (Scoate carnetelul din buzunar.)

MAGDALENA : Ba da... (Precipitat.)
Ba da... Ba da...

ACTIVISTUL : Poftim ? Nu ești dumneaește ?

MAGDALENA (taie) : Am fost.

ACTIVISTUL : Cum ai fost ?

MAGDALENA : Am fost. Acum nu mai sînt. Nu mai sînt... o problemă... M-ați... m-a... m-am rezolvat.

ACTIVISTUL (vigilent) : De cînd ?

MAGDALENA : De la șapte și un sfert... Am și pick-up... (El verifică conștiincios și vom asculta un cîntec, poate, pînă la sfîrșit.) Și cărți. (El controlează raftul.) Sînt și mari... „Război și pace“... (Arată.) Volumul doi lipsește... e la tovarășa Valentină...

ACTIVISTUL : La tovarășa Valentină...

MAGDALENA : De la etaj...

ACTIVISTUL (la fel) : De la etaj... (Carnetel.)

MAGDALENA : Am și natură... (Explicație.)

ACTIVISTUL (scrupulos) : În hol ?...

MAGDALENA (arată spre dormitor. Bătăile în ușă se întesesc) : Vindecă...

ACTIVISTUL (pauză) : Natura... aia... care bate cu pumnii în ușă ? (Magdalena, aprobare din cap... Zgomotele devin imposibile, se încearcă forțarea broaștei. Pauză.) Deschide pînă nu e prea tîrziu. Noapte bună... (Dispare.)

MAGDALENA (repezindu-se la ușa cu pricina) : O clipă, iubitul... vin...

GORE (își ține prin ușa, în sfîrșit spartă, aruncînd priviri sanguine în dreapta și-n stînga) : Îl omor... îi beau singele... calc peste cadavre. (Fuge în urmărirea vrăjmașului, în timp ce Magdalena s-a prăbușit bezmetic într-un fotoliu. Gore s-a întors.) A fugit. A fugit prin ploaie. L-a înghițit întunericul. (Se prăbușește la rîndu-i pe canapea.) Dacă-l prindeam... (Capul în mîini.) Cine-a fost ? (Rînjete.) Tot eu... ?

MAGDALENA (cu adevărat la margine de nebunie) : Gore...

GORE : Cine-a fost ?

MAGDALENA : Gore... Vino lingă mine... Ia-mi mîna. Strînge-o. Tare. Mai tare, Gore. Gore, dragul meu, am înnebunit. (Plînge.)

GORE : Magdalena... Măgduța... vino-ți în fire... (Ii toarnă puțină apă.)

MAGDALENA : Gore, omul care a fost... omul care a venit... omul acesta lucrează la raion... la Raionul „30 Decembrie“...

GORE : Foarte bine... ăsta nu-i un motiv să te neliniștești...

MAGDALENA : Și lucrează... zice el... la un... Gore... (Apoi.) La un sector care a luat ființă foarte de curînd... la sectorul suflete...

GORE : Magdalena...

MAGDALENA : Nu mă-nterupe. La să-mă să vorbesc pînă la capăt... Trebuie să vorbesc. L-am văzut, Gore : arată ca tine, ca mine, ca el. L-am auzit vorbind : vorbește ca tine, ca mine, ca el. Mi-a întins o legitimație. Nu sînt beată, doamne, nu sînt beată, poate mi-am pierdut mințile, dar beată nu sînt... era o legitimație ca oricare alta... cu fotografie, cu ștampilă, cu iscălitură. Știi ce iscălitură era, Gore ?... a președintelui... începe cu Anton... Cu Anton al tău de la sfat...

GORE : Ai văzut tu, cu ochii tăi ?

MAGDALENA : Am văzut, am citit, am răsцитit. O dată, de două ori, de șapte ori... Taci, Gore, taci... Am văzut. Și l-am văzut. Mai ales l-am văzut. L-am văzut pe el, pe... doamne... Omul de la sectorul suflete... Era...

GORE : Cum era ?

MAGDALENA : Era așa cum îl vedeam și-l simțeam de mult, în închipuire. Era de parcă s-ar fi intrat din visările mele cu ochii deschiși. Era de parcă ar fi fișnit din

fruntea mea o ființă vie, pornind să umble și să aibă glas... Spune-mi, Gore, spune-mi, că altminteri înnebunesc de-a binelea... naște gândul viață ?

GORE (*formează un număr la telefon*): Alo... vă rog cu nea Anton.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Da, eu sînt, săru-mîna.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Azi dimineață...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Nu, nu ne-am văzut.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Tocmai.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Eu ? Cu viața... Ce mai fac copiii ?

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Într-a doua ? Grozav. Cum trece vremea...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Da... multumesc.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Alo, nea Anton, bună sea...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Cum unde umblu ? Te caut de la cinci... Îmi pare rău.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Nea Anton, las-acuma asta... Vreau să te-ntreb ceva.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Lasă-mă să vorbesc... Uite ce este... (*Tuse.*) Hm... Sînt la cineva.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : La un tovarăș care zice că a venit cineva de la raion...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : ...de la „30 Decembrie“ cu o legitimație iscălită de dumneata și că ar fi... alo !... și că ar lucra... că ar fi... șef ...la un sector... Eu știu că e absurd, dar trebuie să-ți spun ...la sectorul... Mă auzi ?

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : La sectorul suflute... și mă gîndesc că... suflute, „S“ de la Salvare, „u“... (*Magdalenei.*) Raionul „30 Decembrie“ ? (*Magdalena dă aprobativ din cap. El — la telefon.*) Da. (*Magdalenei.*) Șef ? A spus că-i șef de sector ? (*Magdalena — ca mai sus. El — la telefon.*) Șef... A !... Atunci ce i-o fi venit ?

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Cum ?

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Și, va să zică, sectorul ăsta, cum îi zice...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Ca să vezi.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Simțeam eu că...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Da, da... interesant. Nu mă prea dumiresc eu... dar e... o istorie.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Da, vin... la nouă ?

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Dar te gădesc, sper. Să nu mă faci să umblu de pomană. Și, dacă plecî cumva, lasă o vorbă la secretară... că eu trebuie să mă întorc pe munte...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Cum ? Ei, asta-i bună.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Cum să nu mă mai întorc... stai, nea Antoane.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Eu ?

MAGDALENA : Vezi, am avut dreptate : te mută la București.

GORE (*Magdalenei*): Taci. (*La telefon.*)

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Vorbeam cu altcineva.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Ba sînt foarte serios.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Eu nu te-nterup, dar...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Nu se poate... Da' nu admit.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Îmi pare rău, nea Antoane, că mă iei așa... eu nu m-am îmburghezit... însă...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Salva-Vișeu era altceva... altă fază. Eu am o meserie. M-am specializat în furtuni.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Da' nu sînt de acord.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Nu mă cunoști, eu pentru asta ajung la Biroul Politic.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Disciplină, disciplină, da' și democrație internă...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Sînt...

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : ... sigur că sînt... din '45.

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Vorbești și dumneata !

VOCEA DE LA TELEFON : ...

GORE : Bine... vin mîine dimineață acolo... și... alo !... Alo ! (*Lasă receptorul.*)

MAGDALENA : Ce spune, că n-am priceput nimic.

GORE (*tulburat foarte*): Magdalena...

MAGDALENA : Vorbește, Gore, vorbește.

GORE : Magdalena, ceea ce ai văzut tu...

MAGDALENA : A fost o nălucire...

GORE : A fost un adevăr.

MAGDALENA : Atunci...

GORE : Sectorul suflete există.

MAGDALENA : De când, Gore ?

GORE : Din astă-seară. S-au reorganizat secțiile la raion și s-au înființat la șapte și un sfert câteva sectoare noi.

MAGDALENA : Iar omul care a fost aicea... este, prin urmare, șeful sector...

GORE : Nu.

MAGDALENA : Nu ? (*Capul.*) Iarăși !

GORE (*liniștire*) : Nu e șef. E adjunct.

MAGDALENA : Atunci... de ce a spus că ?...

GORE : Poate s-a lăudat. Poate nici n-a spus măcar că e șef... Poate ai înțeles tu greșit.

MAGDALENA : Poate. Pesemne că, văzându-l de atâtea ori în închipuire, pe șeful „meu“...

GORE : Șeful „tău“...

MAGDALENA : Imaginea... făptura plăsmuită-n gândurile mele... Gore ! Gore, dacă există un adjunct, înseamnă că există și un șef. Vreau să spun, un șef adevărat.

GORE : Există.

MAGDALENA : Ți-a spus cumva nea Anton cine este ?

GORE : Mi-a spus.

MAGDALENA (*hotărîtă*) : Vreau să-l văd, Gore. Vreau să-l știu. Vreau, trebuie să mă eliberez pe de-a-ntregul de ce-a fost în mine.

GORE : Nimic mai simplu. E aici. (*Arată involuntar spre oglindă.*)

MAGDALENA (*se întoarce brusc în direcția oglinzii*) : Unde ?

GORE : Aici. Șeful sectorului suflete se află aici. Șeful sectorului suflete sînt eu !

C O R T I N A

București, 1958—1962

Ilustrația de VAL MUNTEANU

